Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 24. septembra 2015 *

„Štátna pomoc — Vysielanie vo verejnom záujme — Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za zlučiteľnú s vnútorným trhom — Pomoc poskytnutá dánskymi orgánmi v prospech dánskeho verejnoprávneho vysielateľa TV2/Danmark — Verejné financovanie poskytnuté na účely kompenzácie nákladov súvisiacich s plnením záväzkov služby vo verejnom záujme — Pojem pomoc — Rozsudok Altmark“

Vo veci T-674/11,

TV2/Danmark A/S, so sídlom v Odense (Dánsko), v zastúpení: O. Koktvedgaard, advokát,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporuje:

Dánske kráľovstvo, v zastúpení: pôvodne C. Vang a V. Pasternak Jørgensen, splnomocnení zástupcovia, neskôr V. Pasternak Jørgensen, za právnej pomoci K. Lundgaard Hansen, advokát, a napokon C. Thorning, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci K. Lundgaard Hansen a R. Holdgaard, advokát,

vedľajší účastník konania,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: B. Stromsky, C. Støvlbæk a U. Nielsen, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Viasat Broadcasting UK Ltd, so sídlom vo West Draytone (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: S. Kalsmose-Hjelmborg a M. Honoré, advokáti,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie 2011/839/EÚ z 20. apríla 2011 o opatreniach Dánska (C 2/03) v prospech TV2/Danmark (Ú. v. EÚ L 340, s. 1),

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predseda komory D. Gratsias (spravodajca), sudcovia N. J. Forwood a C. Wetter,

* Jazyk konania: dánčina.

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. januára 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu a skutkový stav

1 Predmetom prejednávanej žaloby je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2011/839/EÚ z 20. apríla 2011 o opatreniach Dánska (C 2/03) v prospech TV2/Danmark (Ú. v. EÚ L 340, s. 1; ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) v rozsahu, v akom sa ním konštatuje, že uvedené opatrenia predstavujú štátnu pomoc, alebo subsidiárne v rozsahu, v akom sa ním konštatuje, že niektoré z týchto opatrení predstavujú novú pomoc.

2 Túto žalobu podala TV2/Danmark A/S (ďalej len „TV2 A/S“ alebo „žalobkyňa“), ktorá je dánskou televíznou akciovou spoločnosťou. TV2 A/S bola založená s cieľom nahradiť od 1. januára 2003 na účtové a daňové účely nezávislý štátny podnik TV2/Danmark (ďalej len „TV2“), ktorý bol založený v roku 1986 prostredníctvom Lov nr. 335 om ændring af Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed (zákon, ktorým sa mení a dopĺňa zákon o rozhlasovom a televíznom vysielaní) zo 4. júna 1986. TV2 A/S je – tak ako jej predchodca TV2 – druhou verejnoprávnou televíznou stanicou v Dánsku, pričom prvou je Danmarks Radio (ďalej len „DR“).

3 Úlohou spoločnosti TV2 A/S je – tak ako bolo predtým úlohou spoločnosti TV2 – poskytovať a šíriť celoštátne a regionálne televízne programy. Šírenie môže prebiehať prostredníctvom rozhlasových zariadení, ako aj satelitných a káblových systémov. Pravidlá upravujúce záväzky služby vo verejnom záujme vzťahujúce sa na spoločnosť TV2 A/S a predtým na spoločnosť TV2 určuje dánsky minister kultúry.

4 Okrem verejnoprávnych televíznych spoločností pôsobia na dánskom celoštátnom trhu televízneho vysielania aj komerčné televízne spoločnosti. Je to najmä na jednej strane spoločnosť Viasat Broadcasting UK Ltd (ďalej len „Viasat“) a na druhej strane celok tvorený spoločnosťami SBS TV A/S a SBS Danish Television Ltd (ďalej len „SBS“).

5 TV2 bola založená pomocou úročenej štátnej pôžičky a jej činnosť mala byť – tak ako činnosť spoločnosti DR – financovaná pomocou výťažku z koncesionárskych poplatkov, ktoré platia všetci dánski televízni diváci. Dánsky zákonodarca však rozhodol, že – na rozdiel od spoločnosti DR – bude mať TV2 tiež možnosť využiť najmä výťažok z reklamnej činnosti.

6 Na základe sťažnosti, ktorú 5. apríla 2000 podala spoločnosť SBS Broadcasting SA/Tv Danmark, Komisia Európskych spoločenstiev preskúmala systém financovania spoločnosti TV2 vo svojom rozhodnutí 2006/217/ES z 19. mája 2004 o opatreniach Dánska v prospech [TV2] (Ú. v. EÚ L 85, 2006, s. 1; ďalej len „rozhodnutie TV2 I“). Toto rozhodnutie sa vzťahovalo na obdobie od roku 1995 do roku 2002 a týkalo sa nasledujúcich opatrení: príjmy z koncesionárskych poplatkov, prevody z fondov určených na financovanie spoločnosti TV2 (fond TV2 a Radiofonden), sumy poskytnuté *ad hoc*, oslobodenie od dane z príjmu právnických osôb, oslobodenie od platenia úrokov a odvodov z pôžičiek poskytnutých spoločnosti TV2 pri jej založení, štátna záruka za prevádzkové pôžičky, ako aj výhodné platobné podmienky týkajúce sa poplatku, ktorý TV2 platila za používanie celoštátnej vysielacej frekvencie (ďalej spolu len ako „predmetné opatrenia“). Vyšetrovanie Komisie sa napokon

týkalo aj povolenia vysielať na miestnych frekvenciách v sieťových rozvodoch udeleného spoločnosti TV2 a povinnosti všetkých vlastníkov spoločných anténových zariadení vysielať verejnoprávne programy spoločnosti TV2 vo svojich zariadeniach.

7 Po preskúmaní predmetných opatrení Komisia dospela k záveru, že tieto opatrenia predstavovali štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES (teraz článok 107 ods. 1 ZFEÚ). Tiež klasifikovala túto pomoc ako novú pomoc. Naproti tomu z napadnutého rozhodnutia (odôvodnenia 98 a 99) vyplýva, že podľa Komisie povolenie vysielať na lokálnych sieťových frekvenciách udelené spoločnosti TV2, ako aj povinnosť vlastníkov spoločných anténových zariadení vysielať programy spoločnosti TV2 nepredstavovali štátnu pomoc, keďže nezahŕňali prevod štátnych prostriedkov. Záver Komisie týkajúci sa predmetných opatrení bol založený na konštatovaní, že systém financovania spoločnosti TV2, ktorého cieľom bolo kompenzovať náklady na poskytovanie služby vo verejnom záujme, nespĺňal druhú a štvrtú zo štyroch podmienok, ktoré Súdny dvor stanovil vo svojom rozsudku z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Zb., ďalej len „rozsudok Altmark“ a – pokiaľ ide o uvedené podmienky – „podmienky Altmark“, EU:C:2003:415).

8 Komisia navyše rozhodla, že uvedená pomoc, ktorú Dánske kráľovstvo v rokoch 1995 až 2002 poskytlo spoločnosti TV2, bola zlučiteľná s vnútorným trhom v zmysle článku 86 ods. 2 ES (teraz článok 106 ods. 2 ZFEÚ) s výnimkou sumy 628,2 milióna dánskych korún (DKK), ktorú Komisia klasifikovala ako nadmernú kompenzáciu (odôvodnenie 163 a článok 1 rozhodnutia TV2 I). Uložila teda Dánskemu kráľovstvu povinnosť vymáhať túto sumu spolu s úrokmi od spoločnosti TV2 A/S (článok 2 rozhodnutia TV2 I), ktorá medzičasom nahradila spoločnosť TV2 (pozri bod 2 vyššie).

9 Vzhľadom na to, že vymáhanie pomoci uvedené v článku 2 rozhodnutia TV2 I spôsobilo platobnú neschopnosť spoločnosti TV2 A/S, Dánske kráľovstvo listom z 23. júla 2004 oznámilo Komisii návrh zvýšenia základného imania tejto spoločnosti. Tento návrh predpokladal, čo sa týka opatrení financovaných štátom, na jednej strane zvýšenie základného imania o 440 miliónov DKK a na druhej strane premenu štátnej pôžičky vo výške 394 miliónov DKK na základné imanie. Komisia rozhodnutím K(2004) 3632 v konečnom znení zo 6. októbra 2004 vo veci štátnej pomoci N 313/2004 o zvýšení základného imania TV2 A/S (Ú. v. EÚ C 172, 2005, s. 3; ďalej len „rozhodnutie o zvýšení základného imania“) konštatovala, že obe plánované opatrenia v prospech spoločnosti TV2 A/S boli „nevyhnutné pre navýšenie základného imania, ktoré TV2 [A/S] po zmene svojej právnej formy na akciovú spoločnosť potreb[ovala] na splnenie svojich úloh vo verejnom záujme“ (odôvodnenie 53 rozhodnutia o zvýšení základného imania). Komisia v dôsledku toho rozhodla, že akákoľvek štátna pomoc, ktorá by bola spojená s predpokladaným zvýšením základného imania spoločnosti TV2 A/S, je zlučiteľná s vnútorným trhom podľa článku 86 ods. 2 ES (odôvodnenie 55 rozhodnutia o zvýšení základného imania).

10 Rozhodnutie TV2 I bolo napadnuté štyrmi žalobami o neplatnosť, ktoré podali na jednej strane TV2 A/S (vec T-309/04) a Dánske kráľovstvo (vec T-317/04) a na druhej strane konkurenti spoločnosti TV2 A/S – Viasat (vec T-329/04) a SBS (vec T-336/04).

11 Rozsudkom z 22. októbra 2008, TV2/Danmark a i./Komisia (T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04, Zb., ďalej len „rozsudok TV2 I“, EU:T:2008:457), Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie TV2 I. Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku konštatoval, že Komisia správne konštatovala, že úloha spoločnosti TV2 vo verejnom záujme zodpovedala vymedzeniu služieb všeobecného hospodárskeho záujmu spočívajúcich vo vysielaní (rozsudok TV2 I, už citovaný, EU:T:2008:457, bod 124). Tiež však konštatoval existenciu viacerých právnych vád rozhodnutia TV2 I, ktoré v konečnom dôsledku mali za následok zrušenie tohto rozhodnutia.

12 Po prvé pri skúmaní otázky, či opatrenia, ktorých sa týkalo rozhodnutie TV2 I, zahŕňajú štátne prostriedky, Súd prvého stupňa konštatoval, že Komisia neodôvodnila svoje rozhodnutie v rozsahu, v akom *de facto* zohľadnila ako štátne prostriedky príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 (rozsudok TV2 I, už citovaný v bode 11 vyššie, EU:T:2008:457, body 160 až 167). Po druhé Súd prvého stupňa

konštatoval, že Komisia sa pri skúmaní otázky, či bola splnená druhá a štvrtá podmienka Altmark, neopierala o serióznu analýzu konkrétnych právnych a hospodárskych podmienok, s ohľadom na ktoré bola určená výška koncesionárskeho poplatku pripadajúceho spoločnosti TV2. V dôsledku toho bolo rozhodnutie TV2 I v tejto súvislosti nedostatočne odôvodnené (rozsudok TV2 I, už citovaný v bode 11 vyššie, EU:T:2008:457, body 224 až 233). Po tretie Súd prvého stupňa konštatoval, že závery Komisie týkajúce sa posúdenia zlučiteľnosti pomoci vzhľadom na článok 86 ods. 2 ES, najmä existencie nadmernej kompenzácie, boli tiež nedostatočne odôvodnené. Podľa Súdu prvého stupňa bolo možné vysvetliť tento nedostatok odôvodnenia tým, že Komisia seriózne nepreskúmala konkrétne právne a hospodárske podmienky, ktoré viedli k stanoveniu výšky koncesionárskeho poplatku pripadajúceho spoločnosti TV2 počas vyšetrovaného obdobia (rozsudok TV2 I, už citovaný v bode 11 vyššie, EU:T:2008:457, body 192 a 197 až 203).

13 Rozhodnutie o zvýšení základného imania bolo napadnuté dvoma žalobami o neplatnosť, ktoré podali SBS a Viasat. Súd prvého stupňa dvoma uzneseniami z 24. septembra 2009 určil, že vzhľadom na zrušenie rozhodnutia TV2 I a úzku súvislosť medzi povinnosťou vymáhať pomoc vyplývajúcou z tohto rozhodnutia a opatreniami, ktoré sú predmetom rozhodnutia o zvýšení základného imania, sa konanie v uvedených veciach zastavuje (uznesenia z 24. septembra 2009, SBS TV a SBS Danish Television/Komisia, T-12/05, EU:T:2009:357, a Viasat Broadcasting UK/Komisia, T-16/05, EU:T:2009:358).

14 V nadväznosti na zrušenie rozhodnutia TV2 I Komisia opäť preskúmala predmetné opatrenia. V tejto súvislosti požiadala o vyjadrenie Dánske kráľovstvo a spoločnosť TV2 A/S, pričom jej navyše boli predložené pripomienky tretích osôb.

15 Komisia uviedla výsledok svojho nového skúmania predmetných opatrení v napadnutom rozhodnutí, ktoré je napadnuté aj ďalšou žalobou, ktorú podala Viasat Broadcasting UK (vec T-125/12, Viasat Broadcasting UK/Komisia), o ktorej Všeobecný súd rozhodol rozsudkom z dnešného dňa.

16 Napadnuté rozhodnutie sa týka opatrení prijatých v prospech spoločnosti TV2 v rokoch 1995 až 2002. Komisia však vo svojej analýze zohľadnila aj rekapitalizačné opatrenia prijaté v roku 2004 v nadväznosti na rozhodnutie TV2 I.

17 V napadnutom rozhodnutí Komisia zopakovala svoje stanovisko, pokiaľ ide o kvalifikáciu predmetných opatrení ako štátnej pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ v prospech spoločnosti TV2 (odôvodnenie 153 napadnutého rozhodnutia). Najprv konštatovala, že príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 predstavujú štátne prostriedky (odôvodnenie 90 napadnutého rozhodnutia), a následne, v súvislosti s overením existencie selektívnej výhody, dospela k záveru, že predmetné opatrenia nespĺňajú druhú a štvrtú podmienku Altmark (odôvodnenie 153 napadnutého rozhodnutia). Naproti tomu, zatiaľ čo Komisia v rozhodnutí TV2 I dospela k záveru, že suma 628,2 milióna DKK predstavovala nadmernú kompenzáciu, ktorá je nezlučiteľná s článkom 86 ods. 2 ES, v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že táto suma predstavovala primeranú kapitálovú rezervu pre spoločnosť TV2 A/S. Vo výroku napadnutého rozhodnutia teda Komisia konštatovala:

„Článok 1

Opatrenia, ktoré vykonalo Dánsko v prospech [TV2] medzi rokmi 1995 a 2002 formou prostriedkov z koncesionárskych poplatkov a iných opatrení, o ktorých sa hovorí v tomto rozhodnutí, sú zlučiteľné s vnútorným trhom v zmysle článku 106 ods. 2 [ZFEÚ].“

18 Napokon treba poznamenať, že Dánske kráľovstvo prijalo opatrenia na záchranu a reštrukturalizáciu spoločnosti TV2 A/S. Na jednej strane predložilo 16. júna 2008 projekt záchrannej pomoci v podobe plánovaného úverového rámca v prospech spoločnosti TV2 A/S. Komisia schválila túto pomoc vo svojom rozhodnutí K(2008) 4224 v konečnom znení zo 4. augusta 2008 vo veci N 287/2008 o záchrannej pomoci poskytnutej spoločnosti TV2 A/S (Ú. v. EÚ C 9, 2009, s. 1). Rozhodnutie

Komisie bolo napadnuté žalobou, ktorú podala Viasat. Uznesením z 22. marca 2012 Všeobecný súd na základe konštatovania, že pomoc schválená predmetným rozhodnutím bola v celom rozsahu vrátená, rozhodol, že žaloba je bezpredmetná a konanie sa zastavuje (uznesenie z 22. marca 2012, Viasat Broadcasting UK/Komisia, T-114/09, EU:T:2012:144).

19 Na druhej strane Dánske kráľovstvo 4. februára 2009 predložilo Komisii reštrukturalizačný plán týkajúci sa spoločnosti TV2 A/S. Komisia vo svojom rozhodnutí 2012/109/EÚ z 20. apríla 2011 o štátnej pomoci C 19/09 (ex N 64/09), ktorú Dánsko zamýšľa poskytnúť v súvislosti s reštrukturalizáciou spoločnosti TV2 A/S (Ú. v. EÚ L 50, 2012, s. 21), konštatovala, že tento reštrukturalizačný plán je zlučiteľný s vnútorným trhom v zmysle článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ za určitých podmienok, pričom jednou z nich bol zákaz vyplatenia plánovanej pomoci podľa tohto plánu z dôvodu, že situácia prijímajúcej spoločnosti sa zlepšila. Toto rozhodnutie bolo napadnuté žalobou o neplatnosť, ktorú podala Viasat. Keďže Viasat vzala svoju žalobu späť, vec bola uznesením z 10. decembra 2012, Viasat Broadcasting UK/Komisia (T-210/12, EU:T:2012:660), vymazaná z registra Všeobecného súdu.

Konanie a návrhy účastníkov konania

20 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 30. decembra 2011 TV2 A/S podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

21 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 26. marca 2012 Dánske kráľovstvo podalo návrh na vstup do konania v prejednávanej veci ako vedľajší účastník na podporu návrhov spoločnosti TV2 A/S.

22 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 25. apríla 2012 Viasat podala návrh na vstup do konania v prejednávanej veci ako vedľajší účastník na podporu návrhov Komisie.

23 Uzneseniami z 13. júla 2012 predseda tretej komory Všeobecného súdu týmto návrhom vyhovel.

24 Keďže došlo k zmene zloženia komôr Všeobecného súdu, sudca spravodajca bol pridelený ako predseda k ôsmej komore, ktorej bola prejednávaná vec v dôsledku toho pridelená.

25 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (ôsma komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzval žalobkyňu a Dánske kráľovstvo, aby predložili určité dokumenty. Účastníci konania vyhoveli tejto výzve v stanovenej lehote.

26 Vzhľadom na prekážku na strane jedného člena komory predseda Všeobecného súdu na základe článku 32 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991určil iného sudcu na doplnenie komory.

27 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky položené Všeobecným súdom boli vypočuté na pojednávaní 15. januára 2015.

28 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom v ňom Komisia konštatovala, že predmetné opatrenia predstavovali štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ,

— subsidiárne zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom v ňom Komisia konštatovala, že

  — všetky predmetné opatrenia predstavovali novú pomoc,

— príjmy z koncesionárskych poplatkov, ktoré boli od roku 1997 do roku 2002 prevedené na spoločnosť TV2 a potom ďalej prevedené do regionálnych staníc spoločnosti TV2, predstavovali štátnu pomoc poskytnutú spoločnosti TV2,

— príjmy z reklamy, ktoré boli v roku 1995 a v roku 1996, ako aj po zrušení fondu TV2 v roku 1997 prevedené z uvedeného fondu do spoločnosti TV2, predstavovali štátnu pomoc poskytnutú spoločnosti TV2.

29 Dánske kráľovstvo navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie v súlade s hlavným žalobným návrhom žalobkyne,

— subsidiárne zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom v ňom Komisia konštatovala, že príjmy z reklamy, ktoré boli v roku 1995 a v roku 1996, ako aj po zrušení fondu TV2 v roku 1997 prevedené z uvedeného fondu do spoločnosti TV2, predstavovali štátnu pomoc poskytnutú spoločnosti TV2.

30 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

31 Viasat podporuje návrhy Komisie.

Právny stav

O prípustnosti

32 Komisia nespochybňuje prípustnosť prejednávanej žaloby. Okolnosti veci si však vyžadujú preskúmanie tejto otázky, ktorá bude vzhľadom na to, že nebola vznesená námietka neprípustnosti, preskúmaná *ex offo* v súlade s článkom 113 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991.

33 Keďže žalobkyňa má ako jediná prospech z opatrení, ktorých sa týka napadnuté rozhodnutie, jej aktívna legitimácia je preukázaná (rozsudok zo 17. septembra 1980, Philip Morris Holland/Komisia, 730/79, Zb., EU:C:1980:209, bod 5).

34 Treba však pripomenúť, že prípustnosť takejto žaloby tiež podlieha splneniu podmienky, že fyzická alebo právnická osoba, ktorá ju predkladá, má záujem na zrušení napadnutého aktu. Tento záujem musí skutočne existovať a posudzuje sa ku dňu, keď bola podaná žaloba. Takýto záujem predpokladá, že samotné zrušenie tohto aktu bude mať právne dôsledky alebo, inak povedané, že výsledok žaloby bude môcť poskytnúť prospech účastníkovi konania, ktorý ju podal (pozri rozsudok TV2 I, už citovaný v bode 11 vyššie, EU:T:2008:457, body 67 a 68 a citovanú judikatúru).

35 V prejednávanom prípade vzniká otázka, či má žalobkyňa záujem na konaní, keďže v napadnutom rozhodnutí Komisia klasifikovala predmetné opatrenia ako štátnu pomoc zlučiteľnú s vnútorným trhom, a teda nenariadila dánskym orgánom, aby vymáhali pomoc od žalobkyne.

36 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z judikatúry prijatej v rámci žaloby o neplatnosť podanej príjemcom pomoci proti rozhodnutiu Komisie vyhlasujúcemu dotknutú štátnu pomoc alebo jedno zo sporných finančných opatrení za úplne zlučiteľné s vnútorným trhom vyplýva, že záujem na konaní možno vyvodiť z existencie preukázaného rizika, že právne postavenie žalobcov by bolo dotknuté

podaním žalôb na súde alebo že riziko podania žaloby na súd skutočne existuje ku dňu podania žaloby na súd Európskej únie (pozri rozsudok TV2 I, už citovaný v bode 11 vyššie, EU:T:2008:457, bod 79 a citovanú judikatúru).

37 Až doteraz judikatúra pripúšťala, že existencia „preukázaného“ alebo „existujúceho a aktuálneho“ rizika žaloby proti žalobcovi, ktorý je príjemcom pomoci, ktorá je protiprávna, ale zlučiteľná s vnútorným trhom, je daná jednak vtedy, ak na vnútroštátnych súdoch už prebiehalo konanie o takej žalobe v čase podania žaloby o neplatnosť na Všeobecnom súde (rozsudok zo 14. apríla 2005, Sniace/Komisia, T-141/03, Zb., EU:T:2005:129, body 29 a 30) alebo ak bola táto žaloba podaná na uvedených súdoch predtým, ako Všeobecný súd rozhodol o žalobe o neplatnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok TV2 I, už citovaný v bode 11 vyššie, EU:T:2008:457, body 79 až 81), a jednak vtedy, ak predmetom žaloby prejednávanej na vnútroštátnych súdoch, na ktorú sa odvolával žalobca, bola pomoc, ktorej sa týkalo rozhodnutie napadnuté žalobou na Všeobecnom súde (rozsudok z 20. septembra 2007, Salvat père & fils a i./Komisia (T-136/05, Zb., EU:T:2007:295, body 41 až 43).

38 V prejednávanom prípade žalobkyňa v žalobe uviedla, že jej oprávnený a aktuálny záujem na podaní žaloby sa opiera o samotnú klasifikáciu predmetných opatrení ako štátnej pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ a novej pomoci v zmysle článku 1 písm. c) nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339). Žalobkyňa pripomína, že vzhľadom na takú klasifikáciu jej hrozia dôsledky neoznámenia predmetných opatrení, a to – ako Súdny dvor rozhodol v bodoch 52 a 53 rozsudku z 12. februára 2008, CELF a ministre de la Culture et de la Communication (C-199/06, Zb., ďalej len „rozsudok CELF“, EU:C:2008:79) – povinnosť vrátiť štátu úroky za obdobie nezákonnosti a prípadne aj povinnosť nahradiť škodu, ktorá mohla vzniknúť jej konkurentom v dôsledku nezákonnej povahy pomoci. Tiež uviedla, že Viasat podala v roku 2006 na dánskych súdoch žalobu, ktorou sa domáhala uloženia povinnosti žalobkyni zaplatiť tieto úroky a takú náhradu škody. Toto konanie bolo prerušené najprv do vyhlásenia rozsudku Súdu prvého stupňa vo veci TV2 I, už citovaného v bode 11 vyššie (EU:T:2008:457), a následne do prijatia nového rozhodnutia Komisie.

39 Na pojednávaní žalobkyňa a Viasat spresnili, že žaloba, ktorú podala Viasat v roku 2006, zahŕňala viaceré žalobné návrhy. Jeden z nich, ktorý smeruje proti žalobkyni, sa týka zaplatenia úrokov za obdobie nezákonnosti. Ďalší žalobný návrh, ktorý smeruje proti Dánskemu kráľovstvu, sa týka náhrady, ktorú Viasat žiada z dôvodu, že podľa jej názoru došlo k predčasnému a protiprávnemu vyplateniu štátnej pomoci, ktorej sa týka napadnuté rozhodnutie. Žalobkyňa a Viasat tiež potvrdili, že – pokiaľ ide o oba uvedené žalobné návrhy – konanie o uvedenej žalobe v čase podania prejednávanej žaloby ešte stále prebiehalo a konajúci súd toto konanie prerušil, kým Všeobecný súd nerozhodne v prejednávanej veci.

40 Vzhľadom na tieto skutočnosti treba konštatovať, že žalobkyňa dostatočne preukázala, že ku dňu podania jej žaloby existovalo skutočné a aktuálne riziko podania žaloby v zmysle judikatúry citovanej v bodoch 36 a 37 vyššie.

41 Prejednávaná žaloba je teda prípustná.

O veci samej

42 Na podporu svojich žalobných návrhov žalobkyňa uvádza štyri žalobné dôvody, pričom prvý z nich súvisí s hlavným žalobným návrhom a ostatné tri žalobné dôvody súvisia s troma subsidiárnymi žalobnými návrhmi. Tieto žalobné dôvody sú založené po prvé na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ a zásady právnej istoty, keďže Komisia dospela k záveru, že predmetné opatrenia predstavovali štátnu pomoc; po druhé na nesprávnej klasifikácii prostriedkov z koncesionárskych poplatkov poskytnutých spoločnosti TV2, ako aj oslobodenia od dane z príjmu právnických osôb, ktoré jej bolo poskytnuté, ako novej pomoci; po tretie na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ, keďže Komisia dospela k záveru, že

príjmy z koncesionárskych poplatkov, ktoré TV2 ďalej previedla do svojich regionálnych staníc, predstavovali štátnu pomoc poskytnutú spoločnosti TV2, a po štvrté na nesprávnom právnom posúdení spočívajúcom v tom, že Komisia konštatovala, že príjmy z reklamy vyplatené spoločnosti TV2 prostredníctvom fondu TV2 predstavovali štátnu pomoc.

43 Prvý, tretí a štvrtý žalobný dôvod spochybňuje klasifikáciu predmetných opatrení ako štátnej pomoci. Druhý žalobný dôvod čiastočne spochybňuje klasifikáciu predmetných opatrení ako novej pomoci. Žalobkyňa spochybňuje najmä klasifikáciu príjmov z koncesionárskych poplatkov a oslobodenia od dane z príjmu právnických osôb ako novej pomoci. Vzhľadom na to, že predpokladom klasifikácie uvedených opatrení ako novej pomoci je, že tieto opatrenia predstavujú štátnu pomoc, druhý žalobný dôvod bude preskúmaný nakoniec, po preskúmaní dôvodnosti žalobných dôvodov, ktorými žalobkyňa spochybňuje samotnú existenciu štátnej pomoci.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ a zásady právnej istoty, keďže Komisia dospela k záveru, že predmetné opatrenia predstavovali štátnu pomoc

44 V rámci svojho prvého žalobného dôvodu žalobkyňa, ktorú podporuje Dánske kráľovstvo, v podstate tvrdí, že Komisia nesprávne klasifikovala predmetné opatrenia ako štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ v súlade s jeho výkladom podaným v rozsudku Altmark, už citovanom v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415).

45 Vzhľadom na argumentáciu žalobkyne a Dánskeho kráľovstva treba vychádzať z toho, že tento žalobný dôvod sa skladá zo štyroch častí, pričom prvá z nich je založená na nesprávnom výklade článku 107 ods. 1 ZFEÚ v súlade s jeho výkladom podaným v rozsudku Altmark, už citovanom v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415). Druhá časť je založená na porušení zásady právnej istoty. Tretia a štvrtá časť je založená na nesprávnom uplatnení druhej, resp. štvrtej podmienky Altmark.

46 Ešte pred preskúmaním týchto štyroch častí treba pripomenúť, že predpokladom klasifikácie určitého opatrenia ako štátnej pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ je splnenie štyroch podmienok, a to že ide o štátne opatrenie alebo o opatrenie financované zo štátnych prostriedkov, že toto opatrenie je spôsobilé ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi, že poskytuje výhodu jeho príjemcovi a že narúša alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže (rozsudok Altmark, už citovaný v bode 7 vyššie, EU:C:2003:4150, bod 75).

47 Z definície uvedenej v bode 46 vyššie vyplýva, že jednou z podmienok, ktorými sa vyznačuje štátna pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, je existencia výhody poskytnutej príjemcovi. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku Altmark, už citovanom v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), rozhodol, že pokiaľ štátnu intervenciu treba chápať ako kompenzáciu predstavujúcu protihodnotu za plnenia, ktoré poskytujú prijímajúce podniky v rámci plnenia záväzkov služby vo verejnom záujme, nemožno vychádzať z toho, že táto intervencia poskytuje jej príjemcovi výhodu, ktorá by spôsobila, že by bol vo výhodnejšom postavení oproti podnikom, ktoré mu konkurujú. Taká intervencia teda nespĺňa jednu z nevyhnutných podmienok existencie štátnej pomoci a v dôsledku toho nespadá pod článok 107 ods. 1 ZFEÚ (rozsudok z 8. mája 2013, Libert a i., C-197/11 a C-203/11, Zb., EU:C:2013:288, bod 84).

48 Súdny dvor však sformuloval štyri podmienky, ktoré musí spĺňať kompenzácia vyplácaná za realizáciu služby vo verejnom záujme, aby sa v konkrétnom prípade mohlo konštatovať, že táto kompenzácia neposkytuje svojmu príjemcovi výhodu, a teda aby sa nepovažovala za štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok Altmark, už citovaný v bode 7 vyššie, EU:C:2003:415, body 87 až 94).

49 Podmienky Altmark sú sformulované takto: po prvé podnik, ktorý prijíma kompenzáciu, musí byť skutočne poverený plnením záväzkov služby vo verejnom záujme a tieto záväzky musia byť jasne definované. Po druhé kritériá, na základe ktorých sa vypočíta kompenzácia, musia byť vopred

objektívne a transparentne stanovené. Po tretie kompenzácia nemôže prekročiť sumu nevyhnutnú na úplné alebo čiastočné pokrytie všetkých nákladov, ktoré vznikli pri plnení záväzkov služby vo verejnom záujme, berúc do úvahy súvisiace príjmy, ako aj primeraný zisk z plnenia týchto záväzkov. Po štvrté, ak sa výber podniku, ktorý bude poverený plnením záväzkov služby vo verejnom záujme v konkrétnom prípade neuskutočňuje prostredníctvom výberového konania v rámci verejnej súťaže umožňujúcej vybrať kandidáta schopného poskytovať tieto služby za najnižšiu cenu, výška nevyhnutnej kompenzácie musí byť určená na základe analýzy nákladov, ktoré by na plnenie týchto záväzkov vynaložil priemerný, dobre riadený podnik, ktorý má k dispozícii primerané prostriedky potrebné na splnenie požiadaviek na službu vo verejnom záujme, berúc do úvahy súvisiace príjmy, ako aj primeraný zisk.

50 Prvý žalobný dôvod v rámci tejto žaloby sa týka predovšetkým výkladu a uplatnenia druhej a štvrtej podmienky Altmark.

– O prvej časti týkajúcej sa nesprávneho výkladu článku 107 ods. 1 ZFEÚ v súlade s jeho výkladom podaným v rozsudku Altmark, už citovanom v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415)

51 V rámci prvej časti žalobkyňa, ktorú podporuje Dánske kráľovstvo, v prvom rade uvádza všeobecné poznámky týkajúce sa výkladu rozsudku Altmark, už citovaného v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), a podmienok Altmark. Žalobkyňa tvrdí, že tieto podmienky treba vykladať v závislosti od ich kontextu a ich cieľa, a to tak, aby nedošlo k rozšíreniu pojmu štátna pomoc na opatrenia, ktoré neposkytujú podnikom výhodu, ktorá spôsobuje, že sa nachádzajú vo výhodnejšom postavení ako ich konkurenti. Tretia z týchto podmienok, podľa ktorej kompenzácia nemôže prekročiť sumu nevyhnutnú na pokrytie nákladov, ktoré vznikli pri plnení záväzkov služby vo verejnom záujme, berúc do úvahy súvisiace príjmy, ako aj primeraný zisk z plnenia týchto záväzkov, má zásadný význam pri posudzovaní existencie štátnej pomoci a z judikatúry, najmä z rozsudku z 12. februára 2008, BUPA a i./Komisia (T-289/03, Zb., ďalej len „rozsudok BUPA“, EU:T:2008:29), vyplýva možnosť odchýliť sa od uplatnenia ostatných podmienok.

52 Treba konštatovať, že z tohto tvrdenia žalobkyne v podstate vyplýva, že Komisia musí pri skúmaní opatrenia vzhľadom na článok 107 ods. 1 ZFEÚ v súlade s jeho výkladom podaným v rozsudku Altmark, už citovanom v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), najprv preskúmať, či je splnená tretia podmienka Altmark, a v prípade, ak je táto podmienka splnená, sa musí odchýliť od uplatnenia druhej a štvrtej podmienky Altmark. V prejednávanom prípade teda Komisia podľa žalobkyne porušila článok 107 ods. 1 ZFEÚ, lebo namiesto toho, aby uplatnila rozsudok Altmark, už citovaný v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), podľa metodiky navrhnutej žalobkyňou, Komisia konštatovala, že treba uplatniť aj druhú a štvrtú podmienku Altmark, bez toho, aby predtým v rámci tretej podmienky Altmark overila, či výhoda poskytnutá spoločnosti TV2 prostredníctvom predmetných opatrení skutočne prekročila sumu nevyhnutnú na pokrytie nákladov, ktoré vznikli pri plnení jej záväzkov služby vo verejnom záujme.

53 Tvrdenia žalobkyne treba vykladať v tomto zmysle, keďže žalobkyňa podľa všetkého obmedzuje pojem výhoda v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ na pojem nadmerná kompenzácia alebo, inak povedané, kompenzácia, ktorá prekračuje sumu, ktorý je nevyhnutná na pokrytie nákladov, ktoré vznikajú pri plnení záväzkov služby vo verejnom záujme, v zmysle tretej podmienky Altmark. Podľa tohto názoru teda v prípade, ak nejde o nadmernú kompenzáciu, nejde ani o výhodu v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, a opatrenie nemožno považovať za štátnu pomoc.

54 V tejto súvislosti na jednej strane stačí pripomenúť, že v reakcii na tvrdenia podobné tvrdeniu, aké uvádza žalobkyňa, založenému na prednosti tretej podmienky Altmark, Všeobecný súd už rozhodol, že z úplne jednoznačného znenia rozsudku Altmark, už citovaného v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), vyplýva, že účelom štyroch v ňom uvedených podmienok je kvalifikácia predmetného opatrenia ako štátnej pomoci, či presnejšie určenie existencie zvýhodnenia. Štátny zásah, ktorý nespĺňa jednu alebo viacero z uvedených podmienok, teda treba považovať za štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1

ZFEÚ (pozri rozsudok zo 16. decembra 2010, Holandsko a NOS/Komisia, T-231/06 a T-237/06, Zb., EU:T:2010:525, body 128, 145 a 146 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok zo 6. októbra 2009, FAB/Komisia, T-8/06, EU:T:2009:386, bod 65).

55 Okrem toho, pokiaľ ide konkrétnejšie o vzťah medzi treťou a druhou podmienkou Altmark, zrejme nemožno konštatovať, že kompenzácia poskytnutá podniku, ktorý je jej príjemcom a ktorý je poverený úlohou vo verejnom záujme, neprekračuje sumu nevyhnutnú na úplné alebo čiastočné pokrytie nákladov, ktoré vznikli pri plnení záväzkov služby vo verejnom záujme, berúc do úvahy súvisiace príjmy, ako aj primeraný zisk z plnenia týchto záväzkov, bez toho, aby sa najprv zistilo, podľa akých kritérií bola určená výška tejto kompenzácie, čo je práve predmetom druhej podmienky Altmark.

56 Preto v rozpore s tým, čo tvrdí žalobkyňa, štátny zásah nespadá pod článok 107 ods. 1 ZFEÚ len vtedy, ak sú splnené všetky podmienky Altmark.

57 Na druhej strane žalobkyňa sa tiež nemôže účinne odvolávať na rozsudok BUPA, už citovaný v bode 51 vyššie (EU:T:2008:29), s cieľom podporiť svoje tvrdenie, že od určitých podmienok Altmark sa možno odchýliť. Treba pripomenúť, že v tomto rozsudku Súd prvého stupňa skúmal platnosť rozhodnutia, v ktorom Komisia preskúmala so zreteľom na článok 87 ods. 1 ES systém vyrovnávania rizík (ďalej len „RES“), ktorý platil na írskom trhu súkromného zdravotného poistenia. Systém súkromného zdravotného poistenia v Írsku spočíval v podstate na povinnosti otvoreného vstupu každej osoby bez ohľadu na jej vek, pohlavie alebo zdravotný stav a na spoločnej tarifikácii stanovenej pre poisťovateľov, v dôsledku čoho všetci poistenci platili rovnaké poistné za ten istý druh produktu, bez ohľadu na ich zdravotný stav. Za týchto okolností RES stanovoval na jednej strane to, že poisťovatelia, ktorí mali zdravší rizikový profil ako priemerný rizikový profil trhu, platili príspevok štátnemu orgánu Health Insurance Authority (úrad zdravotného poistenia, ďalej len la „HIA“), a na druhej strane to, že HIA vyplácal zodpovedajúcu platbu poisťovateľom, ktorí mali menej zdravý rizikový profil ako priemerný rizikový profil trhu. Tieto platby sa uskutočňovali prostredníctvom fondu špeciálne vytvoreného na tento účel, ktorý spravoval HIA. Vytvorením tohto systému solidarity poisťovateľov mal RES zaručiť stabilitu trhu súkromného zdravotného poistenia v Írsku a neutralizovať rozdiel rizikových profilov poisťovateľov s cieľom zabrániť tomu, aby sa poisťovatelia orientovali pomocou selektívnych marketingových stratégií na spotrebiteľov so zníženým rizikom. Komisia preskúmala tento systém na základe sťažnosti, ktorú podal jeden z poisťovateľov, ktorý vzhľadom na svoj zdravší rizikový profil platil vyššie príspevky ako ostatní poisťovatelia. Komisia po preskúmaní RES dospela k záveru, že tento systém zahŕňa platby, ktoré sú obmedzené na minimum nevyhnutné na odškodnenie poisťovateľov, ktorí majú z neho prospech, za ich povinnosti služby všeobecného hospodárskeho záujmu, a teda nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES (rozsudok BUPA, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2008:29, body 27, 37, 41 a 43).

58 So zreteľom na špecifiká RES opísaného v bode 57 vyššie, teda na neutralitu tohto systému kompenzácie vo vzťahu k príjmom a zisku príjemcov na jednej strane a na osobitosť zvýšených nákladov spojených s menej zdravým rizikovým profilom týchto príjemcov na druhej strane, Súd prvého stupňa uznal, že jednu z podmienok Altmark, konkrétne štvrtú podmienku, nemožno v danom prípade dôsledne uplatniť (rozsudok BUPA, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2008:29, body 246 až 248).

59 Žalobkyňa pritom na jednej strane netvrdí, že kompenzácia poskytnutá spoločnosti TV2 sa vyznačovala podobnými špecifikami, aké existovali vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok BUPA, už citovaný v bode 51 vyššie (EU:T:2008:29).

60 Na odôvodnenie odklonu od podmienok Altmark v prejednávanom prípade totiž žalobkyňa uvádza len osobitný charakter vysielania vo verejnom záujme ako takého. Podľa žalobkyne tento osobitný charakter vysielania vo verejnom záujme súvisí s ťažkosťami, ktoré nastávajú pri vymedzení tejto služby vo verejnom záujme. V tejto súvislosti osobitne poukazuje na Protokol o systéme verejnoprávneho vysielania v členských štátoch, ktorý je pripojený k Zmluve o FEÚ (ďalej len

„Amsterdamský protokol“). Tvrdí, že pri skúmaní uplatniteľnosti podmienok Altmark mala Komisia vziať do úvahy, že podľa Amsterdamského protokolu mali členské štáty právo vymedziť úlohy vysielania vo verejnom záujme široko a z kvalitatívneho hľadiska.

61 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zo znenia Amsterdamského protokolu vyplýva, že cieľom tohto aktu je podať výklad výnimky stanovenej v článku 106 ods. 2 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. júla 2012, TF1 a i./Komisia, T-520/09, EU:T:2012:352, bod 94). Nie je teda relevantný na posúdenie uplatniteľnosti kritérií Altmark, ktorých cieľom je určiť, či ide o štátnu pomoc, a nie určiť, či je táto pomoc zlučiteľná s vnútorným trhom. Okrem toho Všeobecný súd už rozhodol, že nemožno uznať, že Amsterdamský protokol vylučuje uplatnenie pravidiel hospodárskej súťaže a zakazuje Komisii preskúmať, či financovanie zo štátnych prostriedkov hospodársky zvýhodňuje verejnoprávnych vysielateľov, vychádzajúc pritom z kritérií stanovených Súdnym dvorom v rozsudku Altmark, už citovanom v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415) (rozsudok Holandsko/Komisia, už citovaný v bode 54 vyššie, EU:T:2010:525, bod 149).

62 Okrem toho, aj keby sa pripustilo, že Amsterdamský protokol je relevantný pri posudzovaní existencie štátnej pomoci, platilo by to len pre prvú podmienku Altmark týkajúcu sa vymedzenia záväzkov služby vo verejnom záujme. V prejednávanom prípade pritom nie je sporné, či je prvá podmienka Altmark splnená.

63 Na druhej strane v rozpore s tým, čo tvrdí žalobkyňa, z rozsudku BUPA, už citovaného v bode 51 vyššie (EU:T:2008:29), nevyplýva, že podľa Súdu prvého stupňa je možné úplne vylúčiť uplatnenie štvrtej podmienky Altmark. Naopak, hoci Súd prvého stupňa uznal, že vzhľadom na špecifiká predmetného systému kompenzácie nebolo možné dôsledne uplatniť túto podmienku, zdôraznil, že napriek týmto špecifikám bola Komisia povinná uistiť sa, či predmetná kompenzácia neznamenala možnosť odškodniť náklady, ktoré by mohli vyplývať z nedostatku efektívnosti príjemcov (rozsudok BUPA, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2008:29, body 246 a 249).

64 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že Komisia v prejednávanom prípade pri uplatnení podmienok Altmark, najmä druhej a štvrtej z týchto podmienok, nevzala do úvahy skutočnosť, že tieto podmienky boli uplatnené na okolnosti, ktoré nastali pred vydaním rozsudku Altmark, už citovaného v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415). Z bodov 228 a 232 rozsudku TV2 I, už citovaného v bode 11 vyššie (EU:T:2008:457), pritom vyplýva, že v takom prípade stačí, aby tieto podmienky boli „v podstate“ splnené.

65 Na jednej strane treba v tejto súvislosti hneď na úvod spresniť, že v bode 228 rozsudku TV2 I, už citovaného v bode 11 vyššie (EU:T:2008:457), Súd prvého stupňa len uviedol – pričom zdôraznil, že tým nezasahuje do právomoci Komisie v oblasti štátnej pomoci –, že vzhľadom na okolnosti, ktoré v konaní na Súde prvého stupňa uviedlo Dánske kráľovstvo, nemožno vylúčiť, že spôsoby stanovenia výšky koncesionárskeho poplatku pripadajúceho spoločnosti TV2 by mohli byť objektívne a transparentné. Podľa Súdu prvého stupňa teda nemožno vylúčiť, že seriózna analýza týchto spôsobov by prípadne mohla viesť k záveru, že Dánske kráľovstvo ešte predtým, ako Súdny dvor formuloval podmienky Altmark, v podstate zabezpečilo rešpektovanie druhej podmienky Altmark. Na druhej strane v bode 232 citovaného rozsudku Súd prvého stupňa uviedol, že nemožno vylúčiť, že seriózne preskúmanie všetkých podmienok, ktoré viedli k stanoveniu výšky koncesionárskeho poplatku pripadajúceho spoločnosti TV2 počas vyšetrovaného obdobia, teda preskúmanie, ktoré mala uskutočniť Komisia, mohlo viesť k záveru, že Dánske kráľovstvo v podstate dohliadlo, ešte predtým, ako Súdny dvor definoval podmienky Altmark, na rešpektovanie štvrtej z týchto podmienok.

66 Z bodov 228 a 232 rozsudku TV2, už citovaného v bode 11 vyššie (EU:T:2008:457), vyplýva, že podľa Súdu prvého stupňa seriózne preskúmanie všetkých podmienok, ktoré viedli k stanoveniu výšky koncesionárskeho poplatku pripadajúceho spoločnosti TV2 počas vyšetrovaného obdobia, ktoré v rozhodnutí TV2 I chýbalo, mohlo priviesť Komisiu k záveru, že druhá a štvrtá podmienka Altmark bola v prejednávanom prípade splnená. Výraz „v podstate“ môže znamenať len to, že podľa Súdu

prvého stupňa nemožno vylúčiť, že vzhľadom na okolnosti prejednávaného prípadu boli špecifické ciele druhej a štvrtej podmienky Altmark dosiahnuté. Nezdá sa totiž logické konštatovať, že treba uplatniť podmienky Altmark, a zároveň použitím výrazu „v podstate“ dať najavo, že stačí, aby tieto podmienky boli čiastočne splnené.

67 Okrem toho ani žalobkyňa nevysvetlila, čo podľa jej názoru znamená, že druhá a štvrtá podmienka Altmark má byť „v podstate“ splnená. Jej tvrdenie možno vykladať v tom zmysle, že vzhľadom na to, že Komisia uplatnila tieto podmienky na okolnosti, ktoré nastali pred vyhlásením rozsudku Altmark, už citovaného v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), mala ich vyložiť flexibilnejšie s cieľom prispôsobiť ich konkrétnym okolnostiam daného prípadu.

68 V reakcii na otázku, ktorá jej bola položená v tejto súvislosti na pojednávaní, žalobkyňa poukázala na rozsudok zo 7. novembra 2012, CBI/Komisia (T-137/10, Zb., EU:T:2012:584, body 85 až 89), z ktorého podľa jej názoru vyplýva možnosť menej prísneho uplatnenia podmienok Altmark, ktoré zodpovedá špecifikám dotknutého odvetvia.

69 V tejto súvislosti treba spresniť, že v uvedenom rozsudku Všeobecný súd skúmal platnosť rozhodnutia, ktorým Komisia bez začatia konania vo veci formálneho zisťovania konštatovala, že náhrady poskytnuté všeobecným verejným nemocniciam regiónu Brusel – hlavné mesto (Belgicko) predstavovali štátnu pomoc zlučiteľnú s vnútorným trhom. V tejto súvislosti uviedol, že hoci podmienky Altmark sa nepochybne vzťahujú na všetky hospodárske sektory, ich uplatnenie musí zohľadňovať osobitosť daného sektora. Všeobecný súd tiež pripomenul – pričom v tejto súvislosti poukázal na rozsudok BUPA, už citovaný v bode 51 vyššie (EU:T:2008:29) –, že s ohľadom na osobitnú povahu úlohy služby vo verejnom záujme v určitých sektoroch je potrebné prispôsobiť uplatnenie rozsudku Altmark, už citovaného v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), s odkazom na zmysel a účel podmienok, ktoré tento rozsudok obsahuje, osobitým okolnostiam v danom prípade. Napokon Všeobecný súd konštatoval, že kritériá vypracované Súdnym dvorom v rozsudku Altmark, už citovanom v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), v súvislosti s dopravnou činnosťou, ktorá je nepopierateľne hospodárskou a konkurenčnou činnosťou, nemožno rovnakým spôsobom uplatniť na nemocničný sektor, ktorý nemá nevyhnutne takýto konkurenčný a obchodný rozmer (rozsudok CBI/Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, EU:T:2012:584, body 85, 86 a 89).

70 Z tohto rozsudku vyplýva, že menej prísne uplatnenie podmienok Altmark v konkrétnom prípade môže byť odôvodnené tým, že odvetvie, v ktorom príjemca kompenzácie pôsobí, nemá konkurenčný a obchodný rozmer. Berúc do úvahy špecifickosť vysielania vo verejnom záujme, ktorú zdôrazňuje Amsterdamský protokol, pritom nemožno uznať, že odvetvie televízneho vysielania nemá konkurenčný a obchodný rozmer. V prejednávanom prípade o existencii tohto rozmeru svedčí najmä skutočnosť, že TV2, ktorá bola čiastočne financovaná zo svojich príjmov z reklamy, pôsobila na trhu televíznej reklamy. Na rozdiel od okolností veci, v ktorej bol vydaný rozsudok CBI/Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie (EU:T:2012:584), teda okolnosti prejednávanej veci neodôvodňujú menej prísne uplatnenie podmienok Altmark.

71 Tvrdenie žalobkyne, že Komisia mala vyložiť podmienky Altmark flexibilnejšie s cieľom prispôsobiť ich okolnostiam daného prípadu, je v každom prípade aj napriek vysvetleniam poskytnutým na pojednávaní naďalej nejasné a nepresné, keďže žalobkyňa nevysvetlila, v čom by malo spočívať také prispôsobenie predmetných dvoch podmienok.

72 Okrem toho, ak by sa toto tvrdenie zhrnulo v podobe konštatovania, že v prejednávanom prípade by sa mali obe predmetné podmienky považovať za splnené, nebolo by možné preskúmať ho abstraktne v rámci tejto časti, ale muselo by sa preskúmať nižšie spolu s tvrdeniami uvedenými v rámci tretej a štvrtej časti, v ktorých žalobkyňa tvrdí, že tieto dve podmienky boli v prejednávanom prípade uplatnené nesprávne.

73 Vzhľadom na vyššie uvedené treba prvú časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť.

– O druhej časti týkajúcej sa porušenia zásady právnej istoty

74 V rámci druhej časti tohto žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate tvrdí, že napadnuté rozhodnutie porušuje zásadu právnej istoty.

75 Z tvrdení, v ktorých sa žalobkyňa odvoláva na zásadu právnej istoty, vyplýva, že k porušeniu tejto zásady podľa jej názoru došlo z dvoch hľadísk.

76 Na jednej strane žalobkyňa tvrdí, že uplatnenie druhej a štvrtej podmienky Altmark na okolnosti, ktoré nastali pred vyhlásením rozsudku Altmark, už citovaného v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), predstavuje spätné uplatnenie predmetných podmienok. Toto spätné uplatnenie je pritom podľa žalobkyne porušením zásady právnej istoty.

77 Na druhej strane žalobkyňa tvrdí, že v prejednávanom prípade došlo k porušeniu zásady právnej istoty najmä vzhľadom na to, že z dôvodu uplatnenia podmienok Altmark jej hrozí, že bude musieť zaplatiť úroky za obdobie nezákonnosti a prípadne vyplatiť svojim konkurentom náhradu škody v súlade s bodmi 52 a 53 rozsudku CELF, už citovaného v bode 38 vyššie (EU:C:2008:79). V tejto súvislosti žalobkyňa spresňuje, že zásade právnej istoty odporuje najmä to, že znáša finančné následky skutočnosti, že kompenzácia za záväzky služby vo verejnom záujme, ktoré jej boli uložené zákonom, nebola oznámená Komisii, z dôvodu, že sa konštatuje, že systém kompenzácie nespĺňa v celom rozsahu podmienky vymedzené v rozsudku vydanom viac ako 25 rokov po zavedení tohto systému, ktoré vôbec nemohli byť známe príslušným orgánom. Podľa žalobkyne je porušenie zásady právnej istoty v prejednávanom prípade ešte závažnejšie vzhľadom na to, že v rámci štvrtej podmienky Altmark Súdny dvor uložil členským štátom novú povinnosť konať, a to povinnosť vyhlásiť verejné obstarávanie.

78 Prvé tvrdenie žalobkyne je podobné jej argumentácii uvedenej v rámci prvej časti tohto žalobného dôvodu (pozri bod 64 vyššie). Zatiaľ čo žalobkyňa v rámci uvedenej prvej časti tvrdí, že uplatnenie podmienok Altmark na okolnosti, ktoré nastali pred vyhlásením rozsudku Altmark, už citovaného v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), malo byť „flexibilné“, totiž v rámci tejto časti uvádza, že Komisia bola vzhľadom na zásadu právnej istoty povinná úplne vylúčiť uplatnenie predmetných podmienok na okolnosti, ktoré nastali pred vyhlásením príslušného rozsudku Súdneho dvora.

79 Toto prvé tvrdenie treba zamietnuť. V prvom rade je potrebné pripomenúť, že rozsudok Altmark, už citovaný v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), je rozsudkom, ktorý Súdny dvor vydal v rámci prejudiciálneho konania. Treba pritom pripomenúť, že právomoc, ktorú Súdnemu dvoru priznáva článok 267 ZFEÚ, má zabezpečiť jednotný výklad a uplatňovanie práva Únie, najmä ustanovení s priamym účinkom, vnútroštátnymi súdmi (rozsudok z 27. marca 1980, Denkavit italiana, 61/79, Zb., EU:C:1980:100, bod 15) a že podľa ustálenej judikatúry rozsudok vydaný v prejudiciálnom konaní nemá konštitutívny, ale iba deklaratórny charakter s tým dôsledkom, že jeho účinky sa v zásade vracajú do okamihu nadobudnutia účinnosti pravidla, ktoré je predmetom výkladu (pozri rozsudok z 8. septembra 2011, Q-Beef a Bosschaert, C-89/10 a C-96/10, Zb., EU:C:2011:555, bod 48 a citovanú judikatúru). Je pravda, že Súdny dvor môže výnimočne na základe všeobecnej zásady právnej istoty obsiahnutej v právnom poriadku Únie s cieľom predísť vážnym ťažkostiam obmedziť časové účinky svojho rozsudku, a tak zabrániť všetkým dotknutým osobám dovolávať sa ustanovenia, ktoré vyložil, aby sa spochybnili právne vzťahy, ktoré vznikli v dobrej viere (pozri v tomto zmysle rozsudok Denkavit italiana, už citovaný, EU:C:1980:100, bod 17, a rozsudok z 19. decembra 2013, Association Vent De Colère! a i., C-262/12, Zb., EU:C:2013:851, body 39 a 40). Ako však už bolo uvedené v rozsudku BUPA, už citovanom v bode 51 vyššie (EU:T:2008:29, body 158 a 159), Súdny dvor rozhodol, že toto výnimočné opatrenie pri vyhlásení rozsudku Altmark, už citovaného v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), neuplatní.

80 V rozpore s tým, čo tvrdí žalobkyňa, teda uplatnenie druhej a štvrtej podmienky Altmark nemožno vylúčiť z dôvodu, že tieto podmienky sa v prejednávanom prípade uplatňujú na okolnosti, ktoré nastali pred vyhlásením rozsudku Altmark, už citovaného v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415).

81 Vo svojom druhom tvrdení žalobkyňa podľa všetkého uvádza, že v prejednávanom prípade došlo k porušeniu zásady právnej istoty najmä vzhľadom na závažnosť finančných následkov, ktoré pre ňu vyplývajú z klasifikácie predmetných opatrení, ktoré boli prijaté dávno pred vyhlásením rozsudku Altmark, už citovaného v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), ako štátnej pomoci na základe podmienok Altmark,

82 Také tvrdenie tiež nemožno prijať. Z judikatúry totiž vyplýva, že finančné následky, ktoré príjemcovi vyplývajú z neoznámeného opatrenia, nie sú okolnosťou, ktorá by vzhľadom na všeobecnú zásadu právnej istoty odôvodňovala časové obmedzenie účinkov rozsudku, ktorým Súdny dvor vyloží článok 107 ods. 1 ZFEÚ v tom zmysle, že predmetné opatrenie predstavuje štátnu pomoc (pozri v tomto zmysle rozsudok Association Vent De Colère! a i., už citovaný v bode 79 vyššie, EU:C:2013:851, body 40 až 42 a citovanú judikatúru). Z toho vyplýva, že žalobkyňa sa nemôže odvolávať na nepriaznivé finančné okolnosti, ktoré jej spôsobuje uplatnenie podmienok Altmark na predmetné opatrenia a klasifikácia týchto opatrení ako štátnej pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ v súlade s jeho výkladom podaným v rozsudku Altmark, už citovanom v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), s cieľom domáhať sa na základe zásady právnej istoty neuplatnenia týchto podmienok v prejednávanom prípade.

83 Okrem toho treba konštatovať, že žalobkyňa svojimi tvrdeniami v skutočnosti nespochybňuje spätné uplatnenie podmienok Altmark ako také, ale následky, ktoré vyplývajú z rozsudku CELF, už citovaného v bode 38 vyššie (EU:C:2008:79). Cieľom prejednávanej žaloby, ktorý navyše odôvodňuje záujem žalobkyne na konaní, je totiž vyhnúť sa prípadnému zaplateniu úrokov za obdobie nezákonnosti v zmysle rozsudku CELF, už citovaného v bode 38 vyššie (EU:C:2008:79), a to jednak spochybnením klasifikácie predmetných opatrení ako štátnej pomoci (prvý, tretí a štvrtý žalobný dôvod) a jednak spochybnením ich klasifikácie ako novej pomoci (druhý žalobný dôvod).

84 Otázku, či je v súlade so zásadou právnej istoty, ak sa príjemcovi platby, ktorá sa v čase skutkových okolností považovala za kompenzáciu poskytovanú za plnenie úlohy vo verejnom záujme, uloží povinnosť vrátiť určitú peňažnú sumu, ktorá vyplýva zo súbežného a spätného uplatnenia rozsudkov týkajúcich sa výkladu článku 107 ods. 1 ZFEÚ a článku 108 ods. 3 ZFEÚ, ktoré boli vydané niekoľko rokov po vyplatení tejto kompenzácie, však nemožno vyriešiť v rámci prejednávaného sporu, ktorý sa týka platnosti rozhodnutia, ktorým Komisia klasifikovala uvedenú kompenzáciu ako štátnu pomoc. Je úlohou vnútroštátneho súdu posúdiť, prípadne po položení prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru, či sa za okolností prejednávaného prípadu uplatnia pravidlá stanovené v rozsudku CELF, už citovanom v bode 38 vyššie (EU:C:2008:79). V každom prípade za súčasného stavu judikatúry následky uplatnenia týchto zásad nemôžu odôvodniť neuplatnenie alebo menej prísne uplatnenie podmienok Altmark.

85 Napokon v rozpore s tým, čo tvrdí žalobkyňa, Súdny dvor stanovením štvrtej podmienky Altmark neuložil členským štátom novú povinnosť konať, ktorá spočíva v tom, že vždy a za každých okolností je potrebné vyhlásiť výberové konanie v rámci verejnej súťaže na účely výberu podniku povereného plnením záväzkov služby vo verejnom záujme. Je pravda, že z formulácie tejto podmienky vyplýva, že vyhlásenie výberového konania v rámci verejnej súťaže umožňujúcej vybrať kandidáta schopného poskytovať tieto služby za najnižšiu cenu je jedným zo spôsobov, ako možno zabezpečiť dodržanie štvrtej podmienky Altmark. Súdny dvor však vymedzil aj iný spôsob, ako možno kontrolovať efektívnosť plnenia záväzkov služby vo verejnom záujme. Konštatoval totiž, že ak nebolo vyhlásené výberové konanie v rámci verejnej súťaže, výška nevyhnutnej kompenzácie môže byť určená na základe nákladov, ktoré by na plnenie týchto záväzkov služby vo verejnom záujme vynaložil priemerný, dobre riadený podnik, ktorý má k dispozícii primerané prostriedky na splnenie požiadaviek na službu vo verejnom záujme, berúc do úvahy súvisiace príjmy, ako aj primeraný zisk.

86 Z vyššie uvedeného vyplýva, že v prejednávanom prípade zásada právnej istoty nebránila tomu, aby Komisia klasifikovala predmetné opatrenia ako štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ v súlade s jeho výkladom podaným v rozsudku Altmark, už citovanom v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415).

87 Je teda potrebné zamietnuť druhú časť prvého žalobného dôvodu.

– O tretej časti týkajúcej sa posúdenia spôsobu výpočtu kompenzácie poskytnutej spoločnosti TV2 vzhľadom na druhú podmienku Altmark

88 V rámci tretej časti tohto žalobného dôvodu žalobkyňa, ktorú podporuje Dánske kráľovstvo, tvrdí, že aj keby Komisia správne konštatovala, že v prejednávanom prípade sa mali uplatniť všetky podmienky Altmark a že tieto podmienky navyše mali byť uplatnené presne tak, ako ich vymedzil Súdny dvor v rozsudku Altmark, už citovanom v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), Komisia sa pri uplatnení druhej z týchto podmienok dopustila nesprávneho právneho posúdenia.

89 Žalobkyňa a Dánske kráľovstvo v podstate tvrdia, že kritériá, na základe ktorých bola vypočítaná kompenzácia poskytnutá spoločnosti TV2, a spôsob ich uplatňovania v praxi boli vopred známe, objektívne a transparentné. Kompenzácia je totiž vymedzená ako rozdiel medzi prostriedkami, ktoré mali byť poskytnuté spoločnosti TV2 na základe politického rozhodnutia (štvorročné mediálne dohody uzavreté medzi dánskou vládou a parlamentom) na jednej strane a odhadovanými príjmami z reklamy a iných činností na druhej strane.

90 Žalobkyňa presnejšie po prvé tvrdí, že druhá podmienka Altmark má menší význam v situácii, o akú ide v prejednávanom prípade, keď služby, ktoré sú nevyhnutné na plnenie záväzkov služby vo verejnom záujme, môžu poskytovať len niektoré podniky.

91 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že ak sa na politické orgány, ktoré majú právomoc vymedziť vysielanie vo verejnom záujme, nechá aj vymedzenie výdavkov spojených s plnením tejto úlohy, je to v súlade s judikatúrou a s príslušnou právnou úpravou.

92 Po tretie žalobkyňa a Dánske kráľovstvo vytýkajú Komisii, že sa obmedzila na konštatovanie, že dánske orgány neposkytli informácie o kritériách výpočtu kompenzácie, pričom nevysvetlila, o aké kritériá výpočtu by prípadne mohlo ísť alebo aké znaky by mali mať dánske predpisy týkajúce sa určenia kompenzácie za vysielanie vo verejnom záujme, aby boli v súlade s druhou podmienkou Altmark. Žalobkyňa tiež uvádza, že Komisia svojimi tvrdeniami nepreukázala, že dánske predpisy týkajúce sa určenia kompenzácie za vysielanie vo verejnom záujme neboli spôsobilé zabrániť nadmernej kompenzácii.

93 Po štvrté Dánske kráľovstvo napokon poukazuje na to, že Komisia v prejednávanom prípade nesprávne vyložila druhú podmienku Altmark, keďže jej výklad je nezlučiteľný s prvou podmienkou Altmark, ako ju vykladá judikatúra, podľa ktorej majú členské štáty širokú mieru slobody pri vymedzení úlohy vo verejnom záujme. Okrem toho tento výklad je príliš extenzívny, a tak vedie k zámene druhej, tretej a štvrtej podmienky Altmark. Tieto tvrdenia Dánskeho kráľovstva nadväzujú na tvrdenia žalobkyne, ktorá tvrdí, že otázka efektívnosti, na ktorú Komisia a Viasat poukázali vo svojich vyjadreniach, je relevantná len v rámci uplatnenia štvrtej podmienky Altmark.

94 V napadnutom rozhodnutí Komisia najprv opísala obsah relevantných ustanovení Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed (zákon o rozhlasovom a televíznom vysielaní), ktoré platili počas vyšetrovaného obdobia, ako ich opísali dánske orgány vo svojom liste z 24. marca 2003 (odôvodnenia 105 a 106 napadnutého rozhodnutia). Poukázala najmä na to, že minister kultúry stanovoval výšku náhrady prináležiacej spoločnosti TV2 v rámci mediálnej dohody uzavretej s väčšinou politických strán dánskeho parlamentu a že v sledovanom období boli uzavreté tri mediálne dohody: mediálna dohoda

na obdobie rokov 1994 až 1997 uzavretá 16. septembra 1993, mediálna dohoda na obdobie rokov 1997 až 2000 uzavretá 10. mája 1996 a mediálna dohoda na obdobie rokov 2001 až 2004 uzavretá 28. marca 2000. Komisia ďalej poznamenala, že počas sledovaného obdobia náhrada poskytnutá spoločnosti TV2 nepodliehala žiadnemu následnému preskúmaniu, a to ani pri poklese príjmov tejto spoločnosti z reklamy v roku 1999. Komisia navyše v odôvodnení 108 napadnutého rozhodnutia uviedla, že podľa dánskych orgánov sa náhrada poskytovaná spoločnosti TV2 určovala jednak pomocou cenovej a mzdovej indexácie rozpočtu a účtovnej závierky TV2 a jednak prostredníctvom hospodárskych analýz. Komisia uviedla, že tieto hospodárske analýzy sa skladali z dvoch štúdií vypracovaných audítorskou firmou KPMG v roku 1995 a v roku 1999 (ďalej len „štúdie KPMG“), ktorých účelom bolo preskúmať rôzne scenáre, podľa ktorých sa reklamný trh mohol vyvíjať v príslušných obdobiach koncesionárskych poplatkov, s cieľom odhadnúť výšku potenciálnych príjmov spoločnosti TV2 z reklamy, a tak poskytnúť dánskemu parlamentu a vláde lepší základ na stanovenie a prideľovanie príjmov z koncesionárskych poplatkov. Komisia uzavrela svoju analýzu v odôvodneniach 114 až 116 napadnutého rozhodnutia, ktoré znejú takto:

„(114)
Komisia zastáva názor, že angažovanosť dánskeho parlamentu v procese stanovenia koncesionárskych poplatkov zabezpečila určitý stupeň transparentnosti a objektívnosti. O mediálnych dohodách stanovujúcich výšku prostriedkov z koncesionárskych poplatkov, ktoré mali byť pridelené spoločnosti TV2, bolo okrem toho rozhodnuté v predstihu na niekoľko rokov a následne kompenzácia pre TV2 už nebola počas sledovaného obdobia nikdy upravená.

(115)
[Štúdie] KPMG [však] poskytli len odhady výšky príjmov z reklamy, ktorá narastala [ktoré plynuli – *neoficiálny preklad*] spoločnosti TV2 (t. j. strana príjmov). Nehovorili nič o strane nákladov výpočtu náhrady a Komisia má dojem, že mediálne dohody sa zakladali výlučne na indexácii nákladov spoločnosti TV2 v predchádzajúcich rokoch. Dánske orgány skutočne konštatovali, že náhrada sa určovala na základe hospodárskych analýz, ktoré hodnotili len stranu príjmov a nevenovali sa obdobiu, na ktoré sa vzťahovala mediálna dohoda uzavretá 16. septembra 1993.

(116)
Okrem toho neexistovala žiadna indikácia parametrov, ktoré sa mali použiť na výpočet náhrady. Výška náhrady sa stanovila v predstihu, no druhé kritérium Altmark vyžaduje, že samotné parametre použité na výpočet náhrady musia byť objektívne a transparentne stanovené vopred.“

95 Z odôvodnení spomenutých v bode 94 vyššie vyplýva, že Komisia pri skúmaní spôsobu výpočtu náhrady poskytnutej spoločnosti TV2 vzhľadom na druhú podmienku Altmark vzala do úvahy skutočnosť, že výška tejto náhrady bola stanovená pod dohľadom dánskeho parlamentu a na základe štúdií KPMG, ktorých obsah preskúmala. Komisia dokonca v odôvodnení 114 napadnutého rozhodnutia uznala, že angažovanosť dánskeho parlamentu v procese stanovenia výšky náhrady mohla zabezpečiť „určitý stupeň transparentnosti a objektívnosti“. Z uvedeného odôvodnenia navyše vyplýva, že túto „transparentnos[ť] a objektívnos[ť]“ podporovali dve ďalšie skutočnosti, a to že mediálne dohody stanovovali výšku prostriedkov z koncesionárskych poplatkov, ktoré mali byť pridelené spoločnosti TV2, v predstihu na niekoľko rokov a že náhrada pre spoločnosť TV2 nebola počas sledovaného obdobia upravená.

96 Podľa Komisie však angažovanosť dánskeho parlamentu, ktorá zabezpečila „určitý stupeň transparentnosti a objektívnosti“, nestačila na konštatovanie, že spôsob výpočtu náhrady poskytnutej spoločnosti TV2 spĺňa druhú podmienku Altmark. Záver Komisie, že táto podmienka nebola splnená, totiž podľa všetkého rozhodujúcim spôsobom ovplyvnila skutočnosť, že štúdie KPMG sa týkali len odhadovaných príjmov spoločnosti TV2 z reklamy a nezaoberali sa stranou nákladov výpočtu náhrady poskytovanej spoločnosti TV2, ktorá bola založená len na nákladoch, ktoré TV2 skutočne vynaložila v predchádzajúcich rokoch, zvýšených prostredníctvom indexácie.

97 Podľa Komisie teda v prípade, ak sa pri výpočte výšky náhrady vychádza z výdavkov, ktoré jej príjemca skutočne vynaložil, druhá podmienka Altmark nie je splnená. Možno z toho vyvodiť, že podľa Komisie by druhá podmienka Altmark bola splnená vtedy, ak by kritériá výpočtu náhrady boli sformulované tak, aby umožňovali ovplyvniť alebo kontrolovať úroveň výdavkov alebo nákladov príjemcu náhrady. Zdá sa teda, že podľa Komisie druhá podmienka Altmark zahŕňa pojem efektívnosť príjemcu náhrady.

98 Odpoveď Komisie na tvrdenia žalobkyne potvrdzuje výklad napadnutého rozhodnutia uvedený v bode 97 vyššie. Vo vyjadrení k žalobe totiž Komisia uvádza, že úvahy žalobkyne sú založené výlučne na zvrchovanosti zákonodarnej moci, a preto nezohľadňujú technické znaky výpočtu náhrady. Komisia dodáva, že ak by sa postupovalo podľa týchto úvah, na splnenie druhej podmienky Altmark by stačilo, aby členský štát vopred stanovil sumu náhrady, bez ohľadu na jej výšku. Podľa Komisie pritom táto podmienka vyžaduje, aby zvolené kritérium výpočtu bolo spôsobilé zabrániť nadmernej kompenzácii a zabezpečiť efektívnosť služby vo verejnom záujme. Komisia tiež uvádza, že aj za predpokladu, že TV2 by bola jediným podnikom, ktorý je schopný zabezpečiť predmetnú službu vo verejnom záujme, je nevyhnutné zabrániť nadmernej kompenzácii a zabezpečiť efektívnosť tejto služby vo verejnom záujme, pokiaľ sa náhrady poskytované spoločnosti TV2 nemajú považovať za štátnu pomoc.

99 Treba konštatovať, že chápanie druhej podmienky Altmark, ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, vykladané z hľadiska vyjadrenia k žalobe, je nesprávne.

100 Vzhľadom na to, že podmienky Altmark sa vzťahujú na jednu zo štyroch zložiek pojmu štátna pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, a to na výhodu poskytnutú príjemcovi (pozri body 46 až 49 vyššie), je totiž spoločným cieľom všetkých týchto podmienok overiť, či kompenzácia poskytnutá podniku za plnenie úlohy vo verejnom záujme predstavuje ekonomickú výhodu, ktorá je spôsobilá zvýhodniť tento podnik vo vzťahu ku konkurenčným podnikom.

101 Hoci všetky podmienky Altmark spája tento spoločný cieľ, každá z nich zohráva samostatnú úlohu, ktorá je odlišná od úlohy ostatných podmienok.

102 Druhá podmienka Altmark, ako je sformulovaná v bode 90 rozsudku Altmark, už citovaného v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), vyžaduje, aby kritériá, na základe ktorých sa vypočíta kompenzácia, boli vopred objektívne a transparentne stanovené, aby sa vylúčilo, že kompenzácia bude predstavovať ekonomickú výhodu, ktorá je spôsobilá zvýhodniť prijímajúci podnik vo vzťahu ku konkurenčným podnikom.

103 Obsah tejto podmienky určuje prvá časť vety citovanej v bode 102 vyššie. Vyplýva z nej, že druhá podmienka Altmark stanovuje tri požiadavky, ktoré musia spĺňať kritériá výpočtu kompenzácie, aby sa zabezpečilo, že tento výpočet je spoľahlivý a Komisia ho môže overiť. Podľa týchto požiadaviek musia byť kritériá výpočtu kompenzácie stanovené vopred transparentným postupom a ako také musia byť objektívne. Z rozsudku Altmark, už citovaného v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), vôbec nevyplýva, že podľa druhej podmienky, ktorú tento rozsudok stanovuje, musia byť kritériá výpočtu kompenzácie sformulované tak, aby umožňovali ovplyvniť alebo kontrolovať úroveň výdavkov vynaložených príjemcom tejto kompenzácie.

104 Komisia pri výklade druhej podmienky Altmark zrejme vychádza z toho, že kritériá výpočtu kompenzácie musia byť nielen objektívne a stanovené vopred transparentným postupom, ale že musia tiež zabezpečiť efektívnosť riadenia služby vo verejnom záujme. Taký výklad, ktorý je nezlučiteľný so znením druhej podmienky Altmark, pritom vedie k zámene podmienky skúmanej v danom prípade so štvrtou podmienkou.

105 Výklad druhej podmienky Altmark, ktorý si zvolila Komisia, nemá oporu v judikatúre a navyše ani v druhej časti vety, ktorou Súdny dvor sformuloval túto podmienku, citovanej v bode 102 vyššie. Cieľom tejto pasáže je totiž len pripomenúť spoločný cieľ všetkých podmienok Altmark posudzovaných ako celok, a nie zaviesť v rámci druhej podmienky požiadavku efektívnosti, ktorá je charakteristická pre štvrtú podmienku.

106 Vzhľadom na tieto skutočnosti treba konštatovať, že Komisia sa tým, že vyžadovala, aby kritériá výpočtu kompenzácie poskytovanej spoločnosti TV2 boli sformulované tak, aby zabezpečovali, že TV2 bude plniť úlohu vo verejnom záujme efektívne, dopustila nesprávneho právneho posúdenia. Keďže toto nesprávne posúdenie sa týka samotnej pôsobnosti druhej podmienky Altmark, vzťahuje sa na celé posúdenie spôsobu výpočtu kompenzácie poskytnutej spoločnosti TV2, ktoré Komisia vykonala v odôvodneniach 112 až 117 napadnutého rozhodnutia.

107 Napokon treba konštatovať, že výhrady žalobkyne voči odôvodneniu 116 napadnutého rozhodnutia sú dôvodné. Keďže Komisia v odôvodneniach 112 až 115 napadnutého rozhodnutia preskúmala spôsob výpočtu kompenzácie, opísaný v odôvodneniach 105 až 111 tohto rozhodnutia, záver uvedený v odôvodnení 116 napadnutého rozhodnutia, že „neexistovala žiadna indikácia parametrov, ktoré sa mali použiť na výpočet náhrady“, je totiž zrejme v rozpore s analýzou, ktorá mu predchádza, alebo dokonca nedáva zmysel. Komisia v tomto odôvodnení len zopakovala obsah druhej podmienky Altmark bez toho, aby nadviazala na pripomienky, ktoré uviedla v predchádzajúcich odôvodneniach.

108 Je teda potrebné konštatovať, že tretia časť prvého žalobného dôvodu žalobkyne je dôvodná.

109 Treba však pripomenúť, že ak niektoré z dôvodov určitého rozhodnutia môžu toto rozhodnutie samy osebe dostatočne právne odôvodňovať, potom vady, ktoré sa môžu týkať iných dôvodov tohto aktu, v nijakom prípade nemajú vplyv na jeho výrok. Okrem toho, ak sa výrok rozhodnutia Komisie zakladá na viacerých pilieroch odôvodnenia, z ktorých každý samostatne by postačoval na odôvodnenie tohto výroku, je potrebné zrušiť tento akt v zásade len vtedy, ak by bol každý z týchto pilierov nezákonný. Za tohto predpokladu nemôže omyl alebo iná protiprávnosť, ktorá má vplyv len na jeden z pilierov odôvodnenia, byť dostatočným dôvodom na zrušenie sporného rozhodnutia, ak tento omyl nemohol mať rozhodujúci vplyv na výrok inštitúcie – autora tohto rozhodnutia (pozri rozsudok zo 14. decembra 2005, General Electric/Komisia, T-210/01, Zb., EU:T:2005:456, body 42 a 43 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 9. septembra 2010, Evropaïki Dynamiki/Komisia, T-387/08, EU:T:2010:377, bod 59).

110 V prejednávanom prípade jednak vzhľadom na to, že podmienky Altmark sú kumulatívne, a jednak vzhľadom na to, že Komisia v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že druhá, ako aj štvrtá z týchto podmienok nebola splnená, skutočnosť, že časť napadnutého rozhodnutia týkajúca sa druhej podmienky Altmark je nezákonná, nemôže stačiť na vyhovenie žalobe a zrušenie napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa ním konštatuje, že predmetné opatrenia predstavujú štátnu pomoc.

111 Je teda potrebné preskúmať štvrtú časť prvého žalobného dôvodu týkajúcu sa posúdenia spôsobu výpočtu kompenzácie poskytnutej spoločnosti TV2 vzhľadom na štvrtú podmienku Altmark.

– O štvrtej časti týkajúcej sa posúdenia spôsobu výpočtu kompenzácie poskytnutej spoločnosti TV2 vzhľadom na štvrtú podmienku Altmark

112 V rámci štvrtej časti prvého žalobného dôvodu žalobkyňa, ktorú podporuje Dánske kráľovstvo, tvrdí – podobne ako v súvislosti s treťou časťou –, že aj keby Komisia správne konštatovala, že v prejednávanom prípade sa mali uplatniť všetky podmienky sformulované v rozsudku Altmark, už citovanom v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), a že tieto podmienky navyše mali byť uplatnené presne tak, ako ich vymedzil Súdny dvor v tomto rozsudku, Komisia sa pri uplatnení štvrtej z týchto podmienok dopustila nesprávneho právneho posúdenia.

113 Žalobkyňa v prvom rade tvrdí, že posúdenie Komisie vychádza z nesprávneho predpokladu, že v príslušnom období bolo možné určiť na predmetnom trhu „priemerný, dobre riadený podnik, ktorý má k dispozícii primerané prostriedky“ a ktorého úroveň nákladov bolo možné primerane porovnať s úrovňou nákladov žalobkyne. Žalobkyňa tvrdí, že tak vo všeobecnosti, ako aj v situácii, o akú ide v prejednávanej veci, keď úlohy vo verejnom záujme boli zverené len štátnym podnikom, v Dánsku

neexistuje trh s predmetnými službami, a teda ani príslušný referenčný základ, ktorý by umožňoval vymedziť priemerné náklady na úlohy vo verejnom záujme. Žalobkyňa zastáva názor, že danú úlohu možno realizovať s vyššími alebo nižšími nákladmi, podľa kvantitatívnej a kvalitatívnej úrovne, ktorú si želajú dosiahnuť orgány, ktoré vymedzujú úlohy a poskytujú prostriedky nevyhnutné na ich plnenie. Podľa jej názoru pritom napríklad neexistuje objektívna odpoveď na otázku, či by bolo efektívnejšie zamerať sa na dánske divadlo alebo na spravodajské programy, a to z hľadiska nákladov, ktoré sú s tým spojené.

114 V tejto súvislosti treba konštatovať, že v prípade, ak podnik poverený plnením úlohy vo verejnom záujme nie je vybratý prostredníctvom výberového konania v rámci verejnej súťaže, uplatnenie štvrtej podmienky Altmark môže vyvolávať praktické ťažkosti. Na jednej strane z pojmu „dobre riadený podnik, ktorý má k dispozícii primerané prostriedky“, nevyhnutne vyplýva, že subjekt, ktorý tento pojem uplatňuje, musí mať širokú mieru voľnej úvahy. Na druhej strane porovnanie dvoch podnikov, pričom jeden z nich je verejnoprávnym podnikom povereným úlohou vo verejnom záujme a druhý je súkromným podnikom, ktorý nemusí plniť takú úlohu, nie je ľahké najmä vzhľadom na to, že pre podnik poverený plnením úlohy vo verejnom záujme platia určité špecifické kvalitatívne požiadavky. V tejto súvislosti žalobkyňa poukazuje na to, že Komisia podľa všetkého sama uznáva, že porovnanie spoločnosti TV2 s jedným z podnikov, ktoré jej konkurujú, vyvoláva ťažkosti, keďže Komisia v odôvodnení 242 napadnutého rozhodnutia pripúšťa, že o operátoroch na dánskom trhu nemožno povedať, že by sa nachádzali v natoľko porovnateľnej situácii, aby sa dalo uskutočniť priame porovnanie účtovných ukazovateľov.

115 Napriek ťažkostiam spojeným s uplatnením štvrtej podmienky Altmark v prípade, keď – tak ako v prejednávanom prípade – podnik poverený záväzkami služby vo verejnom záujme nebol vybratý prostredníctvom výberového konania v rámci verejnej súťaže, treba tvrdenie žalobkyne zamietnuť.

116 Pokiaľ sa totiž neuskutočnilo výberové konanie v rámci verejnej súťaže umožňujúcej vybrať kandidáta schopného plniť úlohu vo verejnom záujme za najnižšiu cenu, poskytnutá kompenzácia musí byť určená na základe priemerného, dobre riadeného podniku, ktorý má k dispozícii primerané potrebné prostriedky. Hľadaním takého podniku sa má optimalizovať výška kompenzácie, ktorá sa považuje za nevyhnutnú na uskutočňovanie úlohy vo verejnom záujme, a zabrániť tomu, aby sa vysoké náklady neefektívneho podniku použili ako referenčný základ pri výpočte výšky tejto kompenzácie. Ak totiž vôbec nedôjde k optimalizácii výšky kompenzácie, nemožno vylúčiť, že táto kompenzácia bude predstavovať ekonomickú výhodu, ktorá je spôsobilá zvýhodniť prijímajúci podnik vo vzťahu k jeho konkurentom.

117 Okrem toho Súdny dvor pri formulovaní štvrtej podmienky Altmark uviedol, že v prípadoch, ak sa výber príjemcu kompenzácie neuskutočnil prostredníctvom výberového konania v rámci verejnej súťaže, predpokladom splnenia tejto podmienky je určenie referenčného podniku odlišného od tohto príjemcu. Na splnenie tejto podmienky teda nestačí, ak členský štát konštatuje, že vzhľadom na špecifiká úlohy vo verejnom záujme nie je možné určiť na trhu podnik porovnateľný s príjemcom kompenzácie, a následne sa usiluje preukázať, že samotný príjemca je „dobre riadený podnik, ktorý má k dispozícii primerané prostriedky“, v zmysle tejto podmienky.

118 Ako Komisia poznamenáva, z tvrdenia žalobkyne vyplýva, že nikdy nemožno porovnať náklady verejnoprávnych vysielateľov z dôvodu osobitnej situácie každého z nich a každej služby všeobecného hospodárskeho záujmu. Ak by sa prijalo také tvrdenie, znamenalo by to, že štvrtá podmienka Altmark by úplne stratila svoj význam.

119 Napokon v oblasti vysielania sú výdavky verejnoprávnych a súkromných vysielateľov v každom prípade v podstate do veľkej miery podobné a možno ich porovnať, a to aj s prihliadnutím na záväzky služby vo verejnom záujme, ktorými sú poverení verejnoprávni prevádzkovatelia. Tak súkromní, ako aj verejnoprávni vysielatelia totiž musia znášať náklady súvisiace s právami duševného vlastníctva, náklady na výrobu a koprodukciu, výdavky na nákup tovaru a služieb súvisiacich s vývojom produktov

a projektov, ako aj personálne náklady. Okrem toho časť programov a výroby verejnoprávnych vysielateľov sa zásadne neodlišuje od ponuky súkromných spoločností, čo umožňuje prinajmenšom do určitej miery porovnanie nákladov. Za týchto okolností sa žalobkyňa nemôže obmedziť na tvrdenie, že nemožno určiť nijaký „priemerný, dobre riadený podnik, ktorý má k dispozícii primerané prostriedky“, v zmysle štvrtej podmienky Altmark, bez toho, aby sa čo i len pokúsila porovnať svoje náklady s nákladmi iného podniku pôsobiaceho na dánskom trhu televízneho vysielania alebo na podobnom trhu.

120 Týmto tvrdením, uvedeným v rámci štvrtej časti tohto žalobného dôvodu, žalobkyňa navyše v skutočnosti len opakuje to, čo uviedla v rámci prvej časti tohto žalobného dôvodu, teda že štvrtá podmienka Altmark sa v prejednávanom prípade nemala uplatniť. Táto argumentácia pritom už bola zamietnutá ako nedôvodná.

121 Prvé tvrdenie žalobkyne uvedené v rámci štvrtej časti prvého žalobného dôvodu teda treba zamietnuť.

122 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že štvrtá podmienka Altmark bola v každom prípade v podstate splnená, keďže TV2 podliehala počas predmetného obdobia každoročnej kontrole orgánov – najmä Rigsrevisionen (dánsky kontrolný úrad) –, ktorej cieľom bolo overiť, či bol tento podnik dobre a efektívne riadený a či úroveň jeho nákladov zodpovedala požiadavkám, ktoré musia spĺňať efektívne riadené podniky, ktoré majú k dispozícii primerané prostriedky.

123 V reakcii na tvrdenia žalobkyne Komisia uvádza, že Dánske kráľovstvo nepreukázalo, že štvrtá podmienka Altmark bola splnená, hoci v tejto súvislosti nieslo dôkazné bremeno. Podľa Komisie dokumenty, ktoré predložilo Dánske kráľovstvo v priebehu konania vo veci formálneho zisťovania, neobsahovali nijakú analýzu nákladov, ktoré by priemerný, dobre riadený podnik, ktorý má k dispozícii primerané prostriedky, vynaložil na plnenie predmetných záväzkov služby vo verejnom záujme.

124 Čo sa týka v prvom rade otázky dôkazného bremena, na ktorú poukázala Komisia, treba pripomenúť, že zatiaľ čo Komisii prináleží preukázať existenciu štátnej pomoci, dotknutý členský štát je podľa článku 10 ods. 2 v spojení s článkom 2 ods. 2 nariadenia č. 659/1999 povinný poskytnúť Komisii všetky potrebné informácie, aby mohla prijať rozhodnutie o klasifikácii skúmaného opatrenia a prípadne o jeho zlučiteľnosti s vnútorným trhom.

125 Okrem toho z judikatúry týkajúcej sa prvej podmienky Altmark vyplýva, že hoci členský štát disponuje širokou mierou voľnej úvahy pri určení toho, čo považuje za službu všeobecného hospodárskeho záujmu, je jeho úlohou preukázať, že požiadavky stanovené prvou podmienkou Altmark, pokiaľ ide o vymedzenie záväzkov služby vo verejnom záujme a pokiaľ ide o skutočnosť, že príjemca kompenzácie bol skutočne poverený plnením týchto záväzkov, sú splnené (rozsudok BUPA, už citovaný v bode 51 vyššie, EU:T:2008:29, bod 172).

126 Túto judikatúru týkajúcu sa prvej podmienky Altmark možno uplatniť aj na štvrtú podmienku Altmark, v dôsledku čoho má členský štát povinnosť preukázať, že pokiaľ sa výber podniku povereného plnením príslušnej úlohy vo verejnom záujme neuskutočnil prostredníctvom výberového konania v rámci verejnej súťaže, výška kompenzácie poskytnutej tomuto podniku bola určená na základe analýzy nákladov, ktoré by na plnenie tejto úlohy vynaložil priemerný, dobre riadený podnik, ktorý má k dispozícii primerané prostriedky potrebné na splnenie požiadaviek na predmetnú službu vo verejnom záujme. Pokiaľ sa to nepreukáže, nemožno vylúčiť, že kompenzácia poskytnutá podniku poverenému úlohou vo verejnom záujme zahŕňa štátnu pomoc.

127 Pokiaľ ide predloženie tohto dôkazu v prejednávanom prípade, Komisia zamerala svoju analýzu na audit účtovných závierok spoločnosti TV2, ktorý vykonával Rigsrevisionen. V tejto súvislosti v odôvodneniach 128 až 135 napadnutého rozhodnutia uviedla, že podľa dánskych orgánov audit, ktorý vykonával Rigsrevisionen vo vzťahu k spoločnosti TV2, spočíval nielen vo finančných auditoch

a auditoch riadenia účtov tejto spoločnosti, ale týkal sa aj efektívnosti tohto podniku. Podľa Komisie však skutočnosť, že účtovné závierky spoločnosti TV2 sa predkladali dánskemu ministrovi kultúry na schválenie, nebola dostatočným dôkazom toho, že náklady spoločnosti TV2 predstavovali náklady typického, dobre riadeného podniku. Komisia ďalej uviedla, že dánske orgány v priebehu konania vo veci formálneho zisťovania poukázali najmä na správu Rigsrevisionen z roku 2000. V tejto správe sa produktivita spoločnosti TV2 do istej miery porovnávala s produktivitou spoločnosti DR a niektorých zahraničných verejnoprávnych vysielateľov, konkrétne British Broadcasting Corporation (BBC), Sveriges Television (SVT) a Norsk Riksringkasting (NRK). Z tejto správy vyplynulo, že DR a TV2 v období rokov 1990 až 1999 zvýšili svoju produktivitu a že zvýšenie produktivity spoločností DR a TV2 bolo lepšie, alebo sa rovnalo zvýšeniu produktivity ostatných troch verejnoprávnych vysielateľov. Komisia konštatovala, že táto správa nie je postačujúcim dôkazom, že štvrtá podmienka Altmark bola splnená, najmä z nasledujúcich dôvodov:

— po prvé Komisia spochybnila význam následnej kontroly nákladov z hľadiska štvrtej podmienky Altmark, ak sa pred stanovením výšky náhrady nevykonala žiadna analýza týchto nákladov;

— po druhé Komisia poznamenala, že správa Rigsrevisionen z roku 2000 bola vypracovaná po mediálnych dohodách, ktoré stanovili výšku náhrady (pozri bod 94 vyššie). Preto nemohla preukázať, že náhrada bola určená na základe nákladov, ktoré by typický podnik vynaložil pri plnení svojej úlohy poskytovania služieb verejnosti;

— po tretie táto správa sa týka porovnania s inými verejnoprávnymi vysielateľmi, pričom žiadneho z nich nemožno považovať za „typický“ podnik. Komisia v tejto súvislosti uviedla, že na účely štvrtej podmienky Altmark nie je možné vyvodiť žiadne závery z porovnania produktivity spoločností DR a TV2, keďže DR nesmela vytvárať príjem prostredníctvom reklamy a jej náhrada bola stanovená na tom istom základe ako náhrada spoločnosti TV2. Nešlo teda o typického televízneho vysielateľa. Pokiaľ ide o porovnanie so zahraničnými verejnoprávnymi vysielateľmi, Komisia konštatovala, že správa porovnávala len vývoj produktivity spoločnosti TV2 s vývojom produktivity jedného alebo viacerých verejnoprávnych vysielateľov, mlčala však o úrovni efektivity ako takej, a teda o samotných nákladoch. Tento údaj nebol podľa Komisie rozhodujúci z hľadiska štvrtej podmienky Altmark, keďže pokles produktivity televízneho vysielateľa môže byť spôsobený mnohými faktormi;

— po štvrté Komisia poukázala na to, že samotný Rigsrevisionen vo svojej správe uviedol, že podrobnejšie neskúmal účtovné závierky zahraničných verejnoprávnych vysielateľov, a teda mohli existovať rozdiely medzi činnosťami týchto vysielateľov a medzi metódami výpočtu použitými pre jednotlivé účtovné položky. Rigsrevisionen tiež uviedol, že cieľom uvedenej správy bolo porovnať vývoj produktivity, a nie úroveň produktivity, a že podrobnejšie neskúmal príčiny uvedeného vývoja.

128 Na základe všetkých týchto pripomienok Komisia dospela k záveru, že správa, ktorú Rigsrevisionen vypracoval v roku 2000, neumožňuje konštatovať, že náklady spoločnosti TV2 boli nákladmi, ktoré by typický, dobre riadený podnik, ktorý má k dispozícii primerané prostriedky, vynaložil pri plnení svojej úlohy vo verejnom záujme.

129 Žalobkyňa, ktorú podporuje Dánske kráľovstvo, napáda toto odôvodnenie z dvoch hľadísk. Na jednej strane uvádza tvrdenia týkajúce sa povahy auditu, ktorý vykonával Rigsrevisionen, ktoré smerujú najmä proti odôvodneniu 128 napadnutého rozhodnutia. Na druhej strane spochybňuje názor Komisie na správu Rigsrevisionen z roku 2000.

130 Pred podrobným preskúmaním týchto tvrdení treba konštatovať, že žalobkyňa chce svojimi tvrdeniami v podstate preukázať, že TV2 bola „dobre riadeným podnikom, ktorý má k dispozícii primerané prostriedky“, čo podľa jej názoru potvrdzujú ročné audity Rigsrevisionen, ktorým táto spoločnosť

podliehala, a čo dokladuje správa Rigsrevisionen z roku 2000. Žalobkyňa najmä nespochybňuje konštatovanie Komisie, že správa Rigsrevisionen z roku 2000 bola vypracovaná na základe mediálnych dohôd stanovujúcich výšku náhrady.

131 V tejto súvislosti bolo už v bode 117 vyššie uvedené, že štvrtá podmienka Altmark, ako ju sformuloval Súdny dvor vo svojom rozsudku vyžaduje, aby v prípade, ak sa výber príjemcu kompenzácie neuskutočnil prostredníctvom výberového konania v rámci verejnej súťaže, výška kompenzácie bola určená na základe analýzy nákladov referenčného podniku, ktorý pôsobí za bežných trhových podmienok, ktorý musí byť odlišný od príjemcu. Treba konštatovať, že Súdny dvor vôbec nenaznačil, že v prípadoch, ak sa výber príjemcu kompenzácie neuskutočnil prostredníctvom výberového konania v rámci verejnej súťaže, táto podmienka môže byť splnená, ak sa preukáže, že príjemca bol sám „dobre riadeným podnikom, ktorý má k dispozícii primerané prostriedky“.

132 Tvrdenia žalobkyne, ktorú podporuje Dánske kráľovstvo, ako celok teda nemôžu preukázať, že Komisia sa tým, že konštatovala, že štvrtá podmienka Altmark nebola v prejednávanom prípade splnená, dopustila nesprávneho posúdenia. V každom prípade, aj za predpokladu, že – ako tvrdí žalobkyňa – štvrtá podmienka Altmark by sa mala v prejednávanom prípade uplatniť len vo svojej podstate alebo menej prísne (pozri body 67 až 72 vyššie), tieto tvrdenia neobstoja ani pri podrobnejšom skúmaní, ktoré je uvedené nižšie.

133 V prvom rade, pokiaľ ide o povahu auditu, ktorý vykonával Rigsrevisionen, žalobkyňa tvrdí, že Komisia nesprávne konštatovala, že tento audit bol obmedzený na finančné audity a audity riadenia účtov. Komisia nesprávne posúdila právomoci Rigsrevisionen a jeho úlohu v dánskom ústavnom poriadku. Podľa žalobkyne Rigsrevisionen každoročne overuje účtovné závierky spoločnosti TV2 a v tejto súvislosti skúma, či je tento podnik riadený efektívne a konkrétnejšie či efektívne riadi svoje náklady. Okrem toho správy Rigsrevisionen sú verejne dostupnými dokumentmi, ktoré sa predkladajú dánskemu parlamentu a štátnym kontrolórom a môžu poukazovať na prípadné nezrovnalosti. Nemožno ich teda považovať len za dokumenty, ktoré slúžia ako základ na schválenie účtovných závierok spoločnosti TV2 dánskym ministrom kultúry. Napokon podľa žalobkyne je konštatovanie Komisie, že následné overenie účtovných závierok nie je z hľadiska štvrtej podmienky Altmark relevantné, nesprávne. Podľa jej názoru totiž kontrolu efektívnosti riadenia podniku na základe jeho nákladov možno uskutočniť len následne.

134 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že v odôvodnení 128 napadnutého rozhodnutia Komisia uvádza:

„[Dánske kráľovstvo] uviedlo, že Národný kontrolný úrad (Rigsrevisionen) vykonával finančné audity a audity riadenia účtov spoločnosti TV2 v rámci svojich stálych preverení tejto spoločnosti a vykonávali sa pravidelné kontroly, vrátane kontroly efektívnosti.“

135 Okrem toho v reakcii na toto tvrdenie Komisia v tom istom odôvodnení konštatovala:

„Komisia však nezastáva názor, že skutočnosť, že účtovné závierky spoločnosti TV2 sa predkladali ministrovi kultúry na schválenie, je dostatočným dôkazom toho, že náklady spoločnosti TV2 predstavovali náklady typického, dobre riadeného podniku.“

136 Komisia teda zrejme nerozlišuje na jednej strane kontrolu, ktorú vykonáva nezávislý správny orgán, akým je kontrolný úrad, v prejednávanom prípade Rigsrevisionen, a na druhej strane kontrolu, ktorú vykonáva príslušný minister.

137 Žalobkyňa a Dánske kráľovstvo na pojednávaní v reakcii na otázku súvisiacu so vzťahom medzi kontrolou, ktorú vykonával dánsky minister kultúry, a kontrolou, ktorú vykonával Rigsrevisionen, spresnili – pričom Komisia im neprotirečila –, že v súlade s príslušnými dánskymi právnymi

predpismi sa správy o kontrole účtovných závierok spoločnosti TV2, ktoré vypracoval Rigsrevisionen, predkladali na schválenie dánskemu ministrovi kultúry, ktorý mohol na základe toho prípadne navrhnúť dánskemu parlamentu, aby prijal príslušné opatrenia.

138 Na pojednávaní sa navyše účastníci konania vyjadrili k dokumentom, ktoré žalobkyňa a Dánske kráľovstvo predložili v reakcii na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, konkrétne k zneniu Lov om revision af statens regnskaber (zákon o kontrole štátnych účtov), najmä k § 3 tohto zákona, ako aj k ďalším právnym predpisom, ktoré upravovali právomoci Rigsrevisionen počas predmetného obdobia.

139 Z dokumentov, ktoré predložilo Dánske kráľovstvo, vyplýva, že počas obdobia od roku 1995 do roku 2002 § 3 Lov om revision af statens regnskaber znel takto:

„Pri kontrole sa overuje správnosť účtovných závierok a to, či sú rozhodnutia týkajúce sa účtovnej zodpovednosti v súlade s udelenými splnomocneniami, zákonmi a inými predpismi, ako aj s uzavretými dohodami a bežnou praxou. Okrem toho sa posudzuje, do akej miery sa pri spravovaní prostriedkov a riadení podnikov, ktorých sa týkajú účtovné závierky, berie do úvahy záujem na riadnej finančnej správe.“

140 Dánske kráľovstvo navyše predložilo znenie prípravných dokumentov týkajúcich sa Lov om revision af statens regnskaber, pričom uviedlo, že v dánskej právnej tradícii má tento druh dokumentov osobitný význam. V relevantných ustanoveniach týchto prípravných dokumentov sa uvádza:

„Podľa § 3 zákona o kontrole štátnych účtov kontrola, ktorú vykonáva Rigsrevisionen, zahŕňa okrem finančnej kontroly, ktorá spočíva v overovaní správnosti účtovných závierok a dodržiavania splnomocnení a predpisov, aj ‚… pos[údenie], do akej miery sa pri spravovaní prostriedkov a riadení podnikov, ktorých sa týkajú účtovné závierky, berie do úvahy záujem na riadnej finančnej správe‘, teda najmä kontrolu produktivity a efektívnosti. Keďže tieto organizačné formy pôsobia len čiastočne v trhových podmienkach, kontrola riadenia je odôvodnená do veľkej miery nahradením trhových mechanizmov a ich nápravou.“

141 Dánske kráľovstvo na základe toho konštatuje, že počas celého predmetného obdobia produktivita a efektívnosť spoločnosti TV2 podliehali sústavnej kontrole. Táto kontrola bola doplnená mimoriadnym auditom vykonaným na základe § 17 ods. 2 Lov om revision af statens regnskaber, ktorého závery boli sformulované v správe Rigsrevisionen z roku 2000.

142 Viasat v tejto súvislosti uvádza, že každoročné audity riadenia sa netýkali produktivity a efektívnosti spoločnosti TV2, ale len existencie nástrojov riadenia v podobe riadiacich systémov. Jediným auditom spoločnosti TV2 počas predmetného obdobia, ktorý sa týkal jej produktivity, bol audit, na základe ktorého bola vypracovaná správa Rigsrevisionen z roku 2000.

143 Je pravda, že z ustanovení, na ktoré sa odvoláva Dánske kráľovstvo, vyplýva, že rozsah kontroly, ktorú vykonáva Rigsrevisionen, prekračuje rámec bežnej administratívnej kontroly účtovných závierok a týka sa efektívnosti riadenia spoločnosti TV2. Je však nesporné, že jediným dokumentom predloženým Komisii počas správneho konania, v ktorom je zaznamenaný praktický výsledok kontroly, ktorú vykonal Rigsrevisionen, je jeho správa z roku 2000.

144 Pokiaľ ide o túto správu, treba pritom uviesť, že žalobkyňa sa obmedzuje na konštatovanie, že námietky Komisie voči tejto správe sú nedôvodné, keďže Komisia namieta, že táto správa bola vypracovaná po dvoch štvorročných mediálnych dohodách a neobsahuje porovnanie s „typickými vysielateľmi“.

145 Taká argumentácia nepostačuje na spochybnenie konštatovania Komisie, že správa Rigsrevisionen z roku 2000 nepreukazuje, že náklady spoločnosti TV2 boli nákladmi, ktoré by typický, dobre riadený podnik vynaložil pri plnení úloh poskytovania služieb vo verejnom záujme, uvedeného v odôvodnení 135 napadnutého rozhodnutia. Toto konštatovanie sa totiž opiera o viaceré výhrady Komisie voči

správe Rigsrevisionen z roku 2000 (pozri bod 127 vyššie), na ktoré žalobkyňa konkrétne nereagovala. Žalobkyňa najmä nespochybňuje skutočnosť, že cieľom tejto správy bolo preskúmať vývoj produktivity spoločností DR a TV2 za desaťročné obdobie, ktoré siahalo od roku 1991 do roku 2000, a nie stanoviť úroveň produktivity týchto dvoch subjektov, ani skutočnosť, že v tejto správe nie sú rozobraté príčiny zvýšenia alebo zníženia tejto produktivity. Z údajov o vývoji produktivity spoločnosti TV2 pritom nemožno vyvodiť závery týkajúce sa otázky, či výška kompenzácie, ktorá jej bola poskytnutá, zodpovedala nákladom, ktoré by priemerný, dobre riadený podnik, ktorý má k dispozícii primerané prostriedky, vynaložil pri plnení záväzkov služby vo verejnom záujme, ktoré mu boli zverené.

146 Žalobkyňa nespochybňuje ani skutočnosť, že správa Rigsrevisionen z roku 2000 sa neopiera o podrobnú analýzu účtovných závierok zahraničných vysielateľov, a nenapáda záver Komisie, ktorá tvrdí, že porovnanie produktivity spoločnosti TV2 s produktivitou spoločnosti DR a zahraničných verejnoprávnych vysielateľov, teda vysielateľov, ktorí nepôsobili v bežných trhových podmienkach, nie je rozhodujúce z hľadiska štvrtej podmienky Altmark.

147 Napokon treba poznamenať, že – ako uvádza Viasat – predmetná správa bola zverejnená v novembri 2000, teda po uzavretí poslednej štvorročnej mediálnej dohody (pozri bod 94 vyššie). Aj keď sa v tejto správe konštatovalo, že došlo k zvýšeniu produktivity spoločnosti TV2, táto skutočnosť nemohla ovplyvniť výšku kompenzácie poskytnutej spoločnosti TV2 počas predmetného obdobia.

148 Vzhľadom na vyššie uvedené treba konštatovať, že tvrdenia, ktoré uvádza žalobkyňa, nepostačujú na preukázanie, že Komisia sa pri skúmaní spôsobu výpočtu kompenzácie poskytnutej spoločnosti TV2 vzhľadom na štvrtú podmienku Altmark dopustila nesprávneho právneho posúdenia.

149 Ako už bolo zdôraznené, tak z rozsudku Altmark, už citovaného v bode 7 vyššie (EU:C:2003:415), ako aj z judikatúry, ktorá naň nadväzovala, citovanej v bode 54 vyššie, vyplýva, že podmienky stanovené Súdnym dvorom, za ktorých možno konštatovať, že kompenzácia za záväzky služby vo verejnom záujme neposkytla príjemcovi tejto kompenzácie výhodu, sú kumulatívne. Keďže nie je preukázané, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatovala, že spôsob výpočtu kompenzácie poskytnutej spoločnosti TV2 za plnenie záväzkov služby vo verejnom záujme, ktoré jej boli zverené, nesplňal štvrtú podmienku Altmark, treba konštatovať, že predmetné opatrenia poskytli spoločnosti TV2 výhodu v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

150 V dôsledku toho treba štvrtú časť prvého žalobného dôvodu žalobkyne zamietnuť.

151 Z toho vyplýva, že prvý žalobný dôvod treba zamietnuť aj napriek nesprávnemu posúdeniu, ktorého sa Komisia dopustila v súvislosti so skúmaním druhej podmienky Altmark.

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ, keďže Komisia dospela k záveru, že príjmy z koncesionárskych poplatkov, ktoré TV2 ďalej previedla do svojich regionálnych staníc, predstavovali štátnu pomoc poskytnutú spoločnosti TV2

152 V rámci svojho tretieho žalobného dôvodu, ktorý je uvedený na podporu druhého subsidiárneho žalobného návrhu, žalobkyňa tvrdí, že Komisia nesprávne zahrnula do výpočtu kompenzácie príjmy z koncesionárskych poplatkov, ktoré v rokoch 1997 až 2002 po tom, čo boli prevedené z fondu TV2 na spoločnosť TV2, táto spoločnosť následne ďalej previedla do svojich regionálnych staníc. Po zrušení fondu TV2, ktorého úlohou bolo rozdeľovať výťažok z koncesionárskych poplatkov od spoločnosti DR medzi regionálne stanice, na konci roka 1996 totiž zákonodarca poveril touto úlohou spoločnosť TV2. Žalobkyňa tvrdí, že osem regionálnych staníc spoločnosti TV2 predstavovalo právne samostatné osoby, ktoré boli zodpovedné za svoje programy, vyrábali vlastné programy, mali vlastné príjmy, výdavky, správnu radu, účtovníctvo a zamestnancov. TV2 zohrávala v tejto súvislosti len úlohu „platobného subjektu“ alebo „platobného kanála“ a z príjmov prevedených do týchto staníc nezískala nijakú

výhodu. Za týchto okolností spoločnosť TV2 nemožno považovať za príjemcu týchto príjmov ani jej uložiť povinnosť zaplatiť úroky z týchto príjmov za obdobie nezákonnosti v zmysle rozsudku CELF, už citovaného v bode 38 vyššie (EU:C:2008:79).

153 V reakcii na tieto tvrdenia Komisia uvádza, že žalobný dôvod žalobkyne spočíva na nesprávnom výklade odôvodnenia 194 napadnutého rozhodnutia. Z tohto odôvodnenia podľa Komisie vyplýva len to, že predmetné sumy boli neutralizované v rámci výpočtu nadmernej kompenzácie. Tieto sumy boli totiž zahrnuté do príjmov a zároveň do výdavkov, takže nemali nijaký vplyv na konečný výpočet uvedený v tabuľke č. 1, ktorá sa nachádza v napadnutom rozhodnutí za odôvodnením 195. Komisia tiež tvrdí, že podľa jej názoru TV2 nebola príjemcom pomoci prevedenej do regionálnych staníc a zo svojej úlohy sprostredkovateľa nezískala nijakú výhodu. Žalobkyňa teda nie je povinná zaplatiť úroky z týchto súm za obdobie nezákonnosti v zmysle rozsudku CELF, už citovaného v bode 38 vyššie (EU:C:2008:79), a preto v tomto smere nemá záujem na konaní o žalobe o neplatnosť.

154 V nadväznosti na vysvetlenia Komisie žalobkyňa v replike uznala, že jej tretí žalobný dôvod spočíva na nesprávnom výklade predmetného odôvodnenia, a konštatovala, že tento žalobný dôvod možno zamietnuť ako bezpredmetný. Na pojednávaní žalobkyňa uviedla, že jej vyjadrenia uvedené v replike sa nemajú vykladať v tom zmysle, že vzala tento žalobný dôvod späť. Požiadala Všeobecný súd, aby uviedol, prečo bol jej výklad napadnutého rozhodnutia v tomto smere nesprávny, a navrhla, aby v dôsledku toho zamietol jej žalobný dôvod na základe toho, že vychádza z nesprávneho predpokladu.

155 Viasat sa dištancuje od pripomienok Komisie a tvrdí, že predmetné príjmy predstavujú štátnu pomoc, ktorej príjemcom bola TV2, a v tejto súvislosti odkazuje na svoje pripomienky uvedené v replike, ktorú predložila vo veci T-125/12.

156 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry ustanovenia článku 40 štvrtého odseku Štatútu Súdneho dvora a článku 116 ods. 3 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, ktoré upravujú vedľajšie účastníctvo, nebránia tomu, aby vedľajší účastník konania uviedol tvrdenia odlišné od tvrdení účastníka konania, ktorého v konaní podporuje, pod podmienkou, že tieto tvrdenia nemenia predmet sporu a že vedľajšie účastníctvo stále smeruje k podpore návrhov tohto účastníka konania (rozsudok z 3. apríla 2003, Royal Philips Electronics/Komisia, T-119/02, Zb., EU:T:2003:101, body 203 a 212). V prejednávanom prípade treba konštatovať, že Viasat – tak ako Komisia – navrhuje zamietnuť tretí žalobný dôvod. Síce uvádza tvrdenia odlišné od tvrdení Komisie, ale podľa citovanej judikatúry to nie je zakázané. V prejednávanej veci však nemožno zohľadniť pripomienky spoločnosti Viasat uvedené v rámci veci T-125/12, na ktoré odkazuje, keďže sa nachádzajú v dokumente týkajúcom sa inej veci, ktorý nebol založený do spisu v prejednávanej veci.

157 Pokiaľ ide o návrh žalobkyne na zamietnutie jej tretieho žalobného dôvodu na základe toho, že vychádza z nesprávneho predpokladu, treba konštatovať, že – ako bolo uvedené v bode 154 vyššie – žalobkyňa odpovedala na otázku, či vzala tretí žalobný dôvod späť, záporne. Za týchto podmienok jej vyhlásenie, že Všeobecný súd má zamietnuť tento žalobný dôvod s uvedením, prečo je jej výklad odôvodnenia 194 napadnutého rozhodnutia nesprávny, možno chápať len v tom zmysle, že žalobkyňa sa domnieva, že jej tretí žalobný dôvod treba zamietnuť len vtedy, ak Všeobecný súd potvrdí výklad uvedeného odôvodnenia, ktorý podporuje Komisia. Vyhlásenie žalobkyne však tiež znamená, že v prípade, ak by Všeobecný súd dospel k záveru, že predmetné odôvodnenie má iný význam, než aký mu pripisuje Komisia, mal by preskúmať tento tretí žalobný dôvod z vecnej stránky. Treba teda najprv overiť, či je výklad odôvodnenia 194 napadnutého rozhodnutia, ktorý navrhuje Komisia, správny.

158 Odôvodnenie 194 napadnutého rozhodnutia sa nachádza v časti tohto rozhodnutia týkajúcej sa posúdenia zlučiteľnosti pomoci poskytnutej spoločnosti TV2 so ZFEÚ z hľadiska článku 106 ods. 2 ZFEÚ. Znie takto:

„Treba takisto poznamenať, že pre roky 1997 až 2002 Komisia zahrnula koncesionárske poplatky, ktoré boli prevedené do regionálnych staníc TV2 cez spoločnosť TV2. Keďže tieto sumy dostala TV2 a potom ich previedla do regionálnych staníc, Komisia sa domnieva, že mali byť do výpočtov zahrnuté tak príjmy, ako aj výdavky, čo v praxi znamená, že nemajú vplyv na výpočet Komisie uvedený ďalej v texte.“

159 Z tohto odôvodnenia teda vyplýva, že prostriedky prevedené do regionálnych staníc spoločnosti TV2 sú súčasťou príjmov z koncesionárskych poplatkov poskytnutých spoločnosti TV2. Ako pritom vyplýva z odôvodnení 74, 101 a 153 napadnutého rozhodnutia, Komisia klasifikovala tieto prostriedky ako štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Zo samotnej definície pojmu štátna pomoc (pozri bod 46 vyššie) vyplýva, že ide o výhodu poskytnutú príjemcovi. V prípade, ak bola určitá suma vyplatená subjektu, ktorý je povinný previesť celú túto sumu na tretiu osobu, nemožno v zásade hovoriť o výhode poskytnutej subjektu, ktorý vystupuje len ako „platobný subjekt“ alebo „platobný kanál“. V takom prípade je predmetná suma len v dočasnom vlastníctve tohto subjektu. Opačný záver možno pripustiť len v prípade, ak sa preukáže, že toto dočasné vlastníctvo ako také poskytuje dotknutému subjektu prospech, napríklad v podobe úrokov za obdobie, počas ktorého je vlastníkom tejto sumy.

160 Ak prostriedky prevedené do regionálnych staníc spoločnosti TV2 nepredstavovali štátnu pomoc vyplatenú spoločnosti TV2, čo tvrdí žalobkyňa a čo Komisia podľa všetkého uznáva, bolo by logické očakávať, že Komisia v časti napadnutého rozhodnutia venovanej klasifikácii predmetných opatrení ako štátnej pomoci osobitne spomenie tieto prostriedky s cieľom spresniť, že tieto prostriedky sa nepovažujú za štátnu pomoc. Relevantná časť napadnutého rozhodnutia pritom vôbec neobsahuje takú zmienku.

161 Práve naopak, z odôvodnení 101 a 153, ktoré sú uvedené v časti napadnutého rozhodnutia venovanej klasifikácii predmetných opatrení ako štátnej pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, jednoznačne vyplýva, že podľa Komisie všetky príjmy z koncesionárskych poplatkov predstavovali štátnu pomoc poskytnutú spoločnosti TV2. V odôvodnení 101 napadnutého rozhodnutia totiž Komisia konštatovala, že príjmy z koncesionárskych poplatkov poskytovali spoločnosti TV2 hospodársku a finančnú výhodu, a v odôvodnení 153 napadnutého rozhodnutia dospela k záveru, že všetky predmetné opatrenia, vrátane príjmov z koncesionárskych poplatkov, predstavovali štátnu pomoc v prospech spoločnosti TV2.

162 Treba navyše pripomenúť, že odôvodnenie 194 napadnutého rozhodnutia sa nachádza v časti tohto rozhodnutia venovanej posúdeniu zlučiteľnosti štátnej pomoci poskytnutej spoločnosti TV2 s vnútorným trhom, čo zjavne predpokladá existenciu pomoci. Zdá sa teda málo pravdepodobné, že odôvodnenie nachádzajúce sa v tejto časti napadnutého rozhodnutia by sa mohlo vykladať v tom zmysle, že časť súm, ktoré prijala TV2, sa na základe neho nepovažuje za štátnu pomoc. Ak by tieto sumy nepredstavovali pomoc, nebolo by odôvodnené spomenúť ich pri posudzovaní zlučiteľnosti predmetnej pomoci.

163 Za týchto podmienok treba odôvodnenie 194 napadnutého rozhodnutia vykladať inak, než to navrhuje žalobkyňa a Komisia. V tejto súvislosti treba vziať do úvahy skutočnosť, že v časti napadnutého rozhodnutia, ktorej súčasťou je odôvodnenie 194, išlo o určenie, či a do akej miery pomoc poskytnutá spoločnosti TV2 predstavovala nadmernú kompenzáciu. Odôvodnenie 194 teda treba chápať v tom zmysle, že Komisia konštatovala, že prostriedky, ktoré TV2 previedla do regionálnych staníc, nepredstavovali nadmernú kompenzáciu. Preto zahrnula tieto sumy do príjmov spoločnosti TV2 (ktoré predstavujú štátnu pomoc) a zároveň aj do odôvodnených výdavkov spoločnosti TV2. Ak určitá

suma bola zahrnutá do stĺpca príjmov a tá istá suma bola potom odpočítaná v stĺpci výdavkov, nemá to „vplyv na výpočet“ nadmernej kompenzácie, ako sa správne uvádza v odôvodnení 194 napadnutého rozhodnutia.

164 Treba teda konštatovať, že – v rozpore s tým, čo Komisia uviedla v konaní na Všeobecnom súde – odôvodnenie 194 napadnutého rozhodnutia nemožno chápať v tom zmysle, že prostriedky, ktoré TV2 previedla do regionálnych staníc, nepredstavovali pomoc v prospech tejto spoločnosti.

165 Za týchto podmienok je potrebné následne preskúmať dôvodnosť tvrdení, ktorými žalobkyňa v rámci tohto žalobného dôvodu napáda záver, že uvedené prostriedky predstavovali pomoc.

166 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že z úvah uvedených v bodoch 161 a 162 vyššie logicky vyplýva, že prostriedky, ktoré TV2 previedla do regionálnych staníc, môžu byť vylúčené z pôsobnosti konštatovania o existencii štátnej pomoci len v prípade, ak by išlo o sumy prevedené do spoločnosti TV2 len preto, aby ich táto spoločnosť následne v celom rozsahu previedla do regionálnych staníc. V takom prípade by TV2 bola povinná len previesť do regionálnych staníc sumy, ktoré jej boli vyplatené na tento účel, čo logicky znamená, že v prípade, ak by do spoločnosti TV2 nebola prevedená nijaká suma, táto spoločnosť by nemala povinnosť vyplatiť nijakú sumu regionálnym staniciam. Len v prípade, ak by tieto podmienky boli splnené, by bolo možné konštatovať, že – ako uvádza TV2 – táto spoločnosť zohrávala len úlohu „platobného subjektu“ alebo „platobného kanála“.

167 Prípad uvedený v bode 166 vyššie však neprichádza do úvahy, ak sa preukáže, že TV2 sama mala platobné povinnosti voči regionálnym staniciam, ktoré musela splniť v každom prípade, teda aj v prípade, ak by nedostala nijakú sumu z koncesionárskych poplatkov. V takom prípade by sumy, ktoré TV2 skutočne previedla do regionálnych staníc, nepochybne predstavovali jej skutočne vynaložené náklady, a ak by sa jej poskytla pomoc rovnajúca sa týmto sumám, aby mohla pokryť uvedené náklady, nemohlo by ísť o nadmernú kompenzáciu.

168 Na základe tvrdení žalobkyne však nemožno dospieť k záveru, že v prejednávanej veci treba konštatovať, že ide o prípad uvedený v bode 166 vyššie. Naopak skutkové okolnosti vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia a zo spisu, ktoré žalobkyňa nespochybňuje, umožňujú konštatovať, že skutkovému stavu zodpovedá skôr prípad uvedený v bode 167 vyššie.

169 Z § 1 Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, ktorý žalobkyňa pripojila k žalobe vo verzii z 24. júna 1994, totiž vyplýva, že právo vysielať rozhlasové a televízne programy vymedzené v tomto zákone bolo udelené jednak spoločnosti DR a jednak spoločnosti „TV2 v zmysle kapitoly 4“ tohto zákona. V tejto kapitole 4 sa nachádzal § 18, ktorý stanovoval, že „TV2 je nezávislá inštitúcia, ktorej účelom je vyrábať a vysielať prostredníctvom nezávislej programovej činnosti celoštátne a regionálne televízne programy“, a že „regionálne stanice spoločnosti TV2 uvedené v § 21 musia v rámci svojej programovej štruktúry navyše dbať na to, aby vysielanie súviselo s regiónom“. Uvedený § 21 v odseku 1 stanovoval, že „možno vytvoriť určitý počet regionálnych staníc“ a že „každá stanica pokrýva územie jedného alebo viacerých územných celkov“. § 21 v nasledujúcich odsekoch opisoval podmienky vytvorenia regionálnych staníc, pričom stanovoval, že vytvorenie regionálnej stanice musí schváliť minister.

170 Znenie predmetných ustanovení citované v bode 169 vyššie zostalo v platnosti až do zmeny vykonanej zákonom z 22. marca 2001. Po týchto zmenách § 1 Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed znel takto: „Právo vysielať rozhlasové a televízne programy, aké sú uvedené v § 2, majú: 1. DR v zmysle kapitoly 3, 2. TV2 v zmysle kapitoly 3…“. V tejto kapitole 3 sa nachádzal § 21, ktorý stanovoval, že „TV2 sa skladá z vysielateľa s celoštátnou pôsobnosťou a z ôsmich regionálnych staníc, pri ktorých pôsobí regionálna rada tvorená zástupcami zo všetkých oblastí regionálneho kultúrneho a spoločenského života“.

171 Zo znenia týchto ustanovení vyplýva, že TV2 pri plnení časti úlohy, ktorú jej zveril zákonodarca, teda pri vysielaní regionálnych programov, musela využívať služby regionálnych staníc, čo znamená, že musela platiť regionálnym staniciam primeranú odplatu za tieto služby, ktorá im umožní poskytovať ich. Inak povedané, TV2 mala sama záväzky voči regionálnym staniciam a neplnila len úlohu „tranzitného kanála“ pre prostriedky pochádzajúce z koncesionárskych poplatkov určené regionálnym staniciam. Aj keby sa preukázalo, že regionálne stanice mali vlastnú právnu subjektivitu, odlišnú od právnej subjektivity spoločnosti TV2, v tejto súvislosti to nemá nijaký vplyv.

172 Na jednej strane vyššie uvedené úvahy potvrdzuje posledná novelizácia Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, ku ktorej došlo počas predmetného obdobia, vykladaná z hľadiska tvrdení žalobkyne. Žalobkyňa totiž tvrdí, že jej úloha spočívajúca v prerozdeľovaní príjmov z koncesionárskych poplatkov sa skončila v roku 2003, keď došlo k premene spoločnosti TV2 na akciovú spoločnosť. Práve vtedy pritom nadobudla účinnosť novela Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, na základe ktorej znel § 1 tohto zákona takto: „Právo vysielať rozhlasové a televízne programy, aké sú uvedené v § 2, majú: 1. DR v zmysle kapitoly 4, 2. TV2 v zmysle kapitoly 6, 3. regionálne stanice spoločnosti TV2 v zmysle kapitoly 6…“. Táto novela potvrdzuje, že regionálne stanice sa v januári 2003 oddelili od spoločnosti TV2, a teda TV2 už nemala záväzky voči týmto staniciam.

173 Na druhej strane žalobkyňa v reakcii na otázku položenú v tejto súvislosti na pojednávaní potvrdila, že do konca roka 2002 bola povinná financovať činnosť svojich regionálnych staníc, a to aj v hypotetickom prípade, že TV2 by nedostala príjmy z koncesionárskych poplatkov. Keďže regionálne stanice sa v roku 2003 oddelili od spoločnosti TV2, povinnosť financovať ich prostredníctvom príjmov z koncesionárskych poplatkov zanikla.

174 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba tretí žalobný dôvod zamietnuť.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení spočívajúcom v tom, že Komisia konštatovala, že príjmy z reklamy vyplatené spoločnosti TV2 prostredníctvom fondu TV2 predstavovali štátnu pomoc

175 V rámci svojho štvrtého žalobného dôvodu, ktorý je uvedený na podporu tretieho subsidiárneho žalobného návrhu, žalobkyňa vytýka Komisii nesprávne právne posúdenie spočívajúce v tom, že Komisia považovala za štátnu pomoc sumy pochádzajúce z príjmov z reklamy za roky 1995 a 1996, ktoré jej boli poskytnuté prostredníctvom fondu TV2. Žalobkyňa tvrdí, že išlo o príjmy pochádzajúce z jej vlastnej činnosti, ktoré nemožno považovať za štátnu pomoc.

176 Na správne pochopenie konkrétnej otázky, ktorá je predmetom tohto žalobného dôvodu, je v prvom rade potrebné poukázať na to, že – ako vyplýva z rozsudku TV2 I, už citovaného v bode 11 vyššie (EU:T:2008:457, bod 160) – počas rokov 1995 a 1996 (na rozdiel od nasledujúceho obdobia) reklamný priestor spoločnosti TV2 nepredávala samotná TV2, ale tretia spoločnosť (TV2 Reklame A/S), pričom príjem z tohto predaja bol poskytovaný spoločnosti TV2 prostredníctvom fondu TV2.

177 Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku TV2 I, už citovanom v bode 11 vyššie (EU:T:2008:457, body 162 a 167), konštatoval, že Komisia v rozhodnutí TV2 I prakticky zahrnula príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 do koncesionárskych poplatkov a porušila svoju povinnosť odôvodnenia v súvislosti so zohľadnením *de facto* príjmov z reklamy za roky 1995 a 1996 ako štátnych prostriedkov. Súd prvého stupňa preto dospel k záveru, že žalobe v tejto veci treba vyhovieť v rozsahu, v akom sa týka príjmov z reklamy za roky 1995 a 1996, a zrušiť rozhodnutie TV2 I v rozsahu, v akom ním boli tieto príjmy zaradené medzi štátne prostriedky.

178 V dôsledku zrušenia uvedeného rozhodnutia musela Komisia v napadnutom rozhodnutí opätovne preskúmať otázku, či príjmy spoločnosti TV2 z reklamy za roky 1995 a 1996 predstavovali štátnu pomoc, čo urobila v odôvodneniach 75 až 90 tohto rozhodnutia.

179 V odôvodnení 77 napadnutého rozhodnutia Komisia poznamenala, že na základe rozsudku z 13. marca 2001, PreussenElektra (C-379/98, Zb., EU:C:2001:160), musí preskúmať, či možno príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 klasifikovať ako štátne prostriedky. Konštatovala, že na tento účel musí posúdiť, či tieto príjmy z reklamy podliehali štátnej kontrole.

180 Komisia dospela k záveru, že to bolo tak, pričom vychádzala z pravidiel nakladania s týmito príjmami, ktoré stanovovali dánske právne predpisy. Konštatovala, že bola založená akciová spoločnosť TV2 Reklame, ktorá bola nezávislá od spoločnosti TV2, aby predávala jej reklamný priestor. TV2 Reklame mala zmluvné vzťahy so svojimi reklamnými zákazníkmi (odôvodnenie 80 napadnutého rozhodnutia).

181 V odôvodnení 81 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla:

„Neexistovala žiadna povinnosť prevádzať príjmy od TV2 Reklame do fondu TV2. O prevode rozhodoval vlastne dánsky štát. Minister kultúry rozhodol, že časť ziskov spoločnosti TV2 Reklame sa mala previesť do fondu TV2. Toto rozhodnutie bolo prijaté na jeden alebo viac rokov naraz po schválení dánskym parlamentom (výborom pre financie). Minister kultúry mohol rozhodnúť, že neprevedený zisk by sa mal použiť na splácanie štátnej záruky vydanej v minulosti v prospech TV2 Reklame alebo na kultúrne účely.“

182 V poznámke pod čiarou č. 37, na ktorú odkazuje odôvodnenie 81 napadnutého rozhodnutia, je na podporu tvrdenia, že dánsky minister kultúry rozhodoval o tom, aký podiel z príjmov z reklamy sa prevedie do fondu TV2, uvedený § 29 Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed v zmenenom a doplnenom znení z 24. júna 1994. V tomto ustanovení sa okrem iného uvádzalo, že „fond TV2 je financovaný aj zo zisku z reklamy spoločnosti TV2“ a že „minister kultúry určuje so súhlasom parlamentného výboru pre financie na jeden alebo viac rokov časť zisku spoločnosti TV2 Reklame A/S, ktorá sa má previesť do fondu TV2“.

183 Komisia však v odôvodnení 82 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že „v praxi sa v rokoch 1995 a 1996 celá suma ziskov [z príjmov spoločnosti TV2 z reklamy previedla zo spoločnosti TV2 Reklame] do fondu TV2“.

184 Komisia ďalej konštatovala, že neexistovala žiadna povinnosť každoročne prevádzať peniaze z fondu TV2 do spoločnosti TV2. O tomto prevode rozhodoval dánsky štát a v praxi TV2 nedostala v rokoch 1995 a 1996 od fondu TV2 všetky príjmy z reklamy (odôvodnenia 84 a 85 napadnutého rozhodnutia). Okrem toho sa vo fonde TV2 nerozlišovalo medzi príjmami z reklamy a z koncesionárskych poplatkov a príjmy, ktoré neboli prevedené do spoločnosti TV2, sa hromadili vo fonde TV2. Do spoločnosti TV2 boli prevedené po zrušení fondu TV2 (odôvodnenie 86 napadnutého rozhodnutia).

185 V odôvodnení 87 napadnutého rozhodnutia Komisia zamietla tvrdenie dánskych orgánov, ktoré na základe listu dánskeho ministra spravodlivosti z 22. novembra 2003 tvrdili, že TV2 mala nárok na príjmy z reklamy. V tomto liste sa podľa ich názoru uvádzalo, že prostriedky fondu TV2 možno používať len na pokrytie činností spoločnosti TV2. Komisia v tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že podľa dánskych predpisov neexistovala žiadna povinnosť previesť všetky príjmy z reklamy do spoločnosti TV2, a že o sume, ktorá sa mala previesť do spoločnosti TV2, rozhodoval dánsky minister kultúry.

186 Komisia tiež pripomenula, že TV2 nemala žiadny zmluvný vzťah s inzerentmi a žiadny vplyv na reklamné činnosti (odôvodnenie 88 napadnutého rozhodnutia). Na základe všetkých týchto informácií teda usúdila, že dánsky minister kultúry mal kontrolu nad finančnými prostriedkami v spoločnosti TV2 Reklame a vo fonde TV2 a že v dôsledku toho príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996, ktoré boli prevedené do spoločnosti TV2 cez spoločnosť TV2 Reklame a fond TV2, predstavovali štátne prostriedky (odôvodnenia 89 a 90 napadnutého rozhodnutia).

187 Žalobkyňa spochybňuje záver, že príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 predstavovali štátne prostriedky. Uvádza, že cieľom osobitného inštitucionálneho rámca vytvoreného na riadenie reklamnej činnosti spoločnosti TV2 bolo zabrániť nenáležitému zohľadneniu záujmov inzerentov, ktoré by mohlo ovplyvniť nezávislosť spoločnosti TV2 ako vysielateľa. Z tohto dôvodu bola vzťahmi s inzerentmi poverená iná spoločnosť, konkrétne TV2 Reklame. Je však tiež jasné, že TV2 Reklame sa zaoberala výlučne predajom reklamného vysielacieho času spoločnosti TV2 inzerentom. Príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 vyplývajú z toho, čo TV2 vytvorila, a preto ich nemožno považovať za štátnu pomoc.

188 Komisia, ktorú podporuje Viasat, spochybňuje tieto tvrdenia. Podľa jej názoru je otázka, či príjmy z reklamy kontroloval štát, rozhodujúca na určenie, či tieto príjmy predstavovali štátnu pomoc. Komisia pritom zdôrazňuje, že o prevode príjmov z reklamy do fondu TV2 rozhodoval dánsky štát. TV2 navyše nemala vlastnícke právo k prostriedkom uloženým v tomto fonde a nemohla s nimi voľne nakladať. Keďže dánska vláda mohla rozhodovať o prevode uvedených prostriedkov do spoločnosti TV2, tieto prostriedky sa v skutočnosti nachádzali pod kontrolou štátu. Na podporu tohto názoru Komisie Viasat poukazuje na rozsudky z 12. decembra 1996, Air France/Komisia (T-358/94, Zb., EU:T:1996:194), a zo 16. mája 2000, Francúzsko/Ladbroke Racing a Komisia (C-83/98 P, Zb., EU:C:2000:248), a tvrdí, že štátne prostriedky môžu mať aj súkromný pôvod, pokiaľ podliehajú verejnej kontrole.

189 Ako bolo uvedené v bode 46 vyššie, predpokladom klasifikácie určitého opatrenia ako štátnej pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ je splnenie štyroch podmienok, medzi ktoré patrí aj podmienka týkajúca sa štátneho opatrenia alebo opatrenia financovaného zo štátnych prostriedkov. Ako totiž Súdny dvor rozhodol vo svojom rozsudku PreussenElektra, už citovanom v bode 179 vyššie (EU:C:2001:160, bod 58), spomenutom v odôvodnení 77 napadnutého rozhodnutia, za štátnu pomoc v uvedenom zmysle sa považuje iba zvýhodnenie poskytnuté priamo alebo nepriamo zo štátnych prostriedkov. Rozlišovanie medzi „pomocou poskytovanou členským štátom“ a „pomocou poskytovanou zo štátnych prostriedkov“ v článku 107 ods. 1 ZFEÚ totiž neznamená, že všetky výhody poskytované štátom predstavujú štátnu pomoc bez ohľadu na to, či sú, alebo nie sú financované zo štátnych prostriedkov, ale jeho cieľom je len začleniť do tohto pojmu výhody priamo poskytované štátom, ako aj výhody poskytované prostredníctvom verejných alebo súkromných inštitúcií, ktoré tento štát zriadil alebo poveril.

190 Z tejto judikatúry vyplýva, že výhody, ktoré nie sú poskytnuté zo štátnych prostriedkov, v nijakom prípade nemôžu predstavovať štátnu pomoc (pozri v tomto zmysle rozsudky PreussenElektra, už citovaný v bode 179 vyššie, EU:C:2001:160, body 59 až 61, a z 15. júla 2004, Pearle a i., C-345/02, Zb., EU:C:2004:448, body 35 a 36).

191 Súdny dvor bližšie vymedzil pojem výhoda poskytnutá „zo štátnych prostriedkov“ v judikatúre, ktorá je stručne opísaná v nasledujúcich bodoch tohto rozsudku.

192 Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok PreussenElektra, už citovaný v bode 179 vyššie (EU:C:2001:160), mal Súdny dvor rozhodnúť o opatrení, ktoré stanovovalo povinnosť súkromných dodávateľov elektrickej energie kupovať elektrickú energiu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov energie za stanovené minimálne ceny. Súdny dvor dospel k záveru, že táto povinnosť nespôsobovala žiadny priamy alebo nepriamy prevod štátnych prostriedkov na podniky vyrábajúce tento typ elektrickej energie a poznamenal, že „skutočnosť, že povinnosť nakupovať je ustanovená zákonom a že dáva nesporne výhodu určitým podnikom, nepredstavuje štátnu pomoc“ (rozsudok PreussenElektra, už citovaný v bode 179 vyššie, EU:C:2001:160, bod 61).

193 Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Pearle a i., už citovaný v bode 190 vyššie (EU:C:2004:448), išlo o reklamnú kampaň organizovanú verejnoprávnou inštitúciou, ktorá bola financovaná z prostriedkov vybratých od jej členov, ktorí z kampane mali prospech, prostredníctvom poplatkov, ktoré boli na organizáciu tejto kampane účelovo vyčlenené. Súdny dvor poukázal na to, že nič nenasvedčuje tomu,

že reklamná kampaň bola financovaná z prostriedkov, ktoré by zaťažovali účet štátnych orgánov. Náklady verejnoprávnej inštitúcie na túto kampaň boli plne hradené prostredníctvom poplatkov uložených podnikom, ktoré z nej mali prospech, a preto táto inštitúcia svojou činnosťou nesledovala zvýhodnenie, ktoré by predstavovalo dodatočné zaťaženie pre štát alebo pre túto inštitúciu (rozsudok Pearle a i., už citovaný v bode 190 vyššie, EU:C:2004:448, bod 36).

194 Okrem toho Súdny dvor vo svojom rozsudku z 5. marca 2009, UTECA (C-222/07, Zb., EU:C:2009:124, bod 47), rozhodol, že opatrenie prijaté členským štátom, ktoré prevádzkovateľom televízneho vysielania ukladá povinnosť vyhradiť 5 % z ich prevádzkových príjmov na predbežné financovanie európskych kinematografických a televíznych filmov, a presnejšie vyhradiť 60 % z uvedených 5 % na diela, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov tohto členského štátu, nie je štátnou pomocou poskytnutou v prospech filmového priemyslu tohto členského štátu. Súdny dvor v tejto súvislosti poznamenal, že nič nenasvedčuje tomu, že zvýhodnenie, ktoré filmovému priemyslu tohto členského štátu zabezpečuje také opatrenie prijaté týmto členským štátom, predstavuje zvýhodnenie poskytnuté priamo štátom alebo verejnou či súkromnou inštitúciou, ktorú tento štát zriadil alebo poveril, keďže predmetné zvýhodnenie vyplýva zo všeobecnej právnej úpravy ukladajúcej tak verejným, ako aj súkromným prevádzkovateľom televízneho vysielania povinnosť vyhradiť časť svojich prevádzkových príjmov na predbežné financovanie kinematografických a televíznych filmov (rozsudok UTECA, už citovaný, EU:C:2009:124, body 44 a 45).

195 So zreteľom na judikatúru spomenutú v bodoch 192 až 194 vyššie možno konštatovať, že výhoda poskytnutá zo štátnych prostriedkov je výhoda, ktorá v prípade, ak bola poskytnutá, má nepriaznivý vplyv na štátne prostriedky.

196 Najjednoduchšou formou tohto nepriaznivého vplyvu je prevod štátnych prostriedkov na subjekt, ktorému je výhoda poskytnutá. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora však vyplýva, že na to, aby sa výhoda poskytnutá jednému alebo viacerým podnikom mohla považovať za štátnu pomoc, netreba vo všetkých prípadoch dokázať, že došlo k prevodu štátnych prostriedkov (rozsudky zo 16. mája 2002, Francúzsko/Komisia, C-482/99, Zb., EU:C:2002:294, bod 36, a z 30. mája 2013, Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE, C-677/11, Zb., EU:C:2013:348, bod 34).

197 Táto posledná uvedená úvaha pritom neznamená, že opatrenie môže predstavovať štátnu pomoc, aj keď nejde o výhodu poskytnutú zo štátnych prostriedkov. Taký výklad judikatúry citovanej v bode 196 vyššie by bol navyše v rozpore s judikatúrou citovanou v bodoch 189 a 190 vyššie.

198 Judikatúru citovanú v bode 196 vyššie treba skôr chápať v tom zmysle, že môže existovať výhoda s nepriaznivým vplyvom na štátne prostriedky, ktorá nezahŕňa prevod štátnych prostriedkov. Tak je to najmä v prípade opatrenia, ktorým orgány verejnej moci priznajú určitým podnikom oslobodenie od dane, ktoré – aj keď nezahŕňa prevod štátnych prostriedkov – stavia jeho príjemcov do výhodnejšej finančnej situácie, ako je finančná situácia ostatných daňovníkov (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. marca 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, Zb., EU:C:1994:100, bod 14, a z 19. mája 1999, Taliansko/Komisia, C-6/97, Zb., EU:C:1999:251, bod 16). Nepriaznivý vplyv takého opatrenia na štátne prostriedky vyplýva z toho, že štát nevyberie od dotknutých podnikov daň alebo iný podobný príspevok, ktorý vyberá od ostatných daňovníkov a ktorý by za normálnych okolností mal vybrať aj od týchto podnikov. Okrem toho také opatrenie vedie presne k tomu istému výsledku, aký by sa dosiahol, ak by štát vybral predmetnú daň aj od podnikov, ktoré majú prospech z daného opatrenia, a potom by im ju okamžite vrátil, teda previedol by na ne prostriedky, ktoré od nich predtým vybral.

199 Súdny dvor v rozsudkoch citovaných v bode 196 vyššie uvádza na podporu konštatovania, že na to, aby sa výhoda poskytnutá jednému alebo viacerým podnikom mohla považovať za štátnu pomoc, netreba vo všetkých prípadoch dokázať, že došlo k prevodu štátnych prostriedkov, práve judikatúru citovanú v bode 198 vyššie týkajúcu sa oslobodení od dane.

200 Keď je vzhľadom na vyššie uvedené úvahy preukázané, že predpokladom existencie štátnej pomoci je nepriaznivý vplyv na štátne prostriedky, treba ešte určiť, čo sa má rozumieť pod „štátnymi prostriedkami“. Je zrejmé, že vecné alebo finančné prostriedky, ktoré má štát v držbe, nepochybne predstavujú štátne prostriedky. Tento pojem prirodzene zahŕňa prostriedky, ktoré štát získal od tretích osôb pri výkone svojich právomocí, najmä uložením dane (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. júla 2008, Essent Netwerk Noord a i., C-206/06, Zb., EU:C:2008:413, bod 66).

201 Z judikatúry Súdneho dvora a Všeobecného súdu pritom vyplýva všeobecnejší záver, že článok 107 ods. 1 ZFEÚ zahŕňa všetky peňažné prostriedky, ktoré môžu orgány verejnej moci skutočne použiť na podporu podnikov, pričom nie je podstatné, či sú tieto prostriedky trvalou súčasťou majetku štátu. V dôsledku toho, aj keď sumy zodpovedajúce predmetnému opatreniu nie sú trvalým spôsobom vo vlastníctve štátnej pokladnice, skutočnosť, že sú stále pod verejnou kontrolou, a teda k dispozícii príslušným vnútroštátnym orgánom, stačí na to, aby sa považovali za štátne prostriedky (pozri rozsudok Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE, už citovaný v bode 196 vyššie, EU:C:2013:348, bod 35 a citovanú judikatúru; rozsudok z 15. januára 2013, Aiscat/Komisia, T-182/10, Zb., EU:T:2013:9, bod 104).

202 Základom judikatúry spomenutej v bode 201 vyššie je rozsudok Air France/Komisia, už citovaný v bode 188 vyššie (EU:T:1996:194), na ktorý sa odvoláva Viasat. Vec, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, sa týkala nadobudnutia takmer celého základného imania leteckej spoločnosti Air France stopercentnou dcérskou spoločnosťou francúzskej osobitnej verejnoprávnej inštitúcie Caisse des dépôts et consignations (rozsudok Air France/Komisia, už citovaný v bode 188 vyššie, EU:T:1996:194, body 4 až 7). V uvedenej veci vznikla otázka, či prostriedky použité na tento účel možno považovať za štátne prostriedky, pričom Francúzska republika tvrdila, že ide o súkromné prostriedky, ktoré Caisse des dépôts et consignations len spravovala, keďže vkladatelia týchto prostriedkov mohli kedykoľvek požiadať o ich vrátenie (rozsudok Air France/Komisia, už citovaný v bode 188 vyššie, EU:T:1996:194, bod 63).

203 Súd prvého stupňa odpovedal na túto otázku kladne. Konštatoval, že vklady a výbery prostriedkov z Caisse des dépôts et consignations vytvárali stály zostatok, ktorý táto inštitúcia mohla používať, ako keby mala prostriedky vo výške tohto zostatku natrvalo k dispozícii. Podľa Súdu prvého stupňa sa teda Caisse des dépôts et consignations mohla správať ako investor v závislosti od vývoja trhov a používať tento disponibilný zostatok podľa vlastného uváženia. Súd prvého stupňa konštatoval, že sporná investícia, ktorá bola financovaná zo zostatku, ktorý mala Caisse des dépôts et consignations k dispozícii, mohla narušiť hospodársku súťaž v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ rovnakým spôsobom, ako keby táto investícia bola financovaná z príjmov tvorených daňami alebo povinnými príspevkami. Dodal, že toto ustanovenie teda zahŕňa všetky peňažné prostriedky, ktoré môže verejný sektor skutočne použiť na podporu podnikov, pričom nie je podstatné, či sú tieto prostriedky trvalou súčasťou majetku tohto sektora. Z toho vyvodil záver, že skutočnosť, že prostriedky, ktoré používala Caisse des dépôts et consignations, bolo možné vrátiť, je irelevantná (rozsudok Air France/Komisia, už citovaný v bode 188 vyššie, EU:T:1996:194, body 66 a 67).

204 Pravidlo spomenuté v bodoch 201 a 203 vyššie následne potvrdil Súdny dvor v rozsudku Francúzsko/Ladbroke Racing a Komisia, už citovanom v bode 188 vyššie (EU:C:2000:248, bod 50), na ktorý sa Viasat tiež odvoláva.

205 Vec, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, sa týkala odvolania podaného proti rozsudku z 27. januára 1998, Ladbroke Racing/Komisia (T-67/94, Zb., EU:T:1998:7), ktorého predmetom bola žaloba o neplatnosť proti rozhodnutiu, ktorým Komisia okrem iného konštatovala, že poskytnutie výhier, na ktoré si hráči neuplatnili nárok, najvýznamnejším jazdeckým spoločnostiam vo Francúzsku, aj keď s cieľom financovať sociálne výdavky týchto spoločností, nepredstavovalo štátnu pomoc, lebo nedošlo k prevodu štátnych prostriedkov. Súd prvého stupňa konštatoval, že predmetné rozhodnutie Komisie

vychádzalo z nesprávnych predpokladov a z tohto dôvodu bolo potrebné zrušiť ho (rozsudky Francúzsko/Ladbroke Racing a Komisia, už citovaný v bode 188 vyššie, EU:C:2000:248, bod 45, a Ladbroke Racing/Komisia, už citovaný, EU:T:1998:7, bod 111).

206 Súd prvého stupňa konštatoval, že opatrenie, o ktoré išlo v tejto veci, malo za následok, že jazdecké spoločnosti boli schopné pokryť určité sociálne výdavky a že výšku súm zodpovedajúcich nevyplateným výhram kontrolovali príslušné francúzske orgány. Z toho vyvodil, že vzhľadom na to, že vnútroštátna právna úprava rozširovala možné využitie týchto súm na iné činnosti jazdeckých spoločností, než aké boli pôvodne plánované, vnútroštátny zákonodarca sa týmto rozšírením v skutočnosti vzdal prostriedkov, ktoré v zásade mali byť zaplatené do štátneho rozpočtu. Súd prvého stupňa dodal, že vzhľadom na to, že tieto prostriedky sa používali najmä na financovanie sociálnych výdavkov, predstavovali zníženie sociálnej záťaže, ktorú podnik musel za normálnych okolnosti znášať, a teda pomoc v jeho prospech (rozsudky Francúzsko/Ladbroke Racing a Komisia, už citovaný v bode 188 vyššie, EU:C:2000:248, body 47 až 49, a Ladbroke Racing/Komisia, už citovaný v bode 205 vyššie, EU:T:1998:7, body 105 až 110).

207 Súdny dvor konštatoval, že toto posúdenie Súdu prvého stupňa je z právneho hľadiska úplne správne, a zopakoval formuláciu použitú v bode 67 rozsudku Air France/Komisia, už citovaného v bode 188 vyššie (EU:T:1996:194), ktorá je citovaná v bode 203 vyššie. Dodal, že aj keby sumy zodpovedajúce opatreniu spočívajúceho v poskytnutí nevyplatených ziskov jazdeckým spoločnostiam neboli trvalým spôsobom vo vlastníctve štátnej pokladnice, skutočnosť, že stále boli pod verejnou kontrolou, a teda k dispozícii príslušným vnútroštátnym orgánom, stačila na to, aby sa považovali za štátne prostriedky (rozsudok Francúzsko/Ladbroke Racing a Komisia, už citovaný v bode 188 vyššie, EU:C:2000:248, bod 50).

208 Z tejto judikatúry možno vyvodiť, že štátne prostriedky v zmysle judikatúry citovanej v bode 189 vyššie môžu tvoriť aj prostriedky, ktoré pochádzajú od tretích osôb, ale ktoré ich vlastníci dobrovoľne dali k dispozícii štátu (pozri príklad vkladateľov Caisse des dépôts et consignations vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Air France/Komisia, už citovaný v bode 188 vyššie EU:T:1996:194) alebo ktorých sa ich vlastníci vzdali a ktoré štát v rámci výkonu svojich zvrchovaných právomocí prevzal do svojej správy (pozri príklad výhier, na ktoré si výhercovia neuplatnili nárok, vo veci, v ktorej boli vydané rozsudky Francúzsko/Ladbroke Racing a Komisia, už citovaný v bode 188 vyššie, EU:C:2000:248, a Ladbroke Racing/Komisia, už citovaný v bode 205 vyššie, EU:T:1998:7).

209 Naproti tomu nemožno konštatovať, že prostriedky sa nachádzajú pod verejnou kontrolou, a teda predstavujú štátne prostriedky v uvedenom zmysle, len preto, lebo štát legislatívnym opatrením uložil tretej osobe povinnosť používať jej vlastné prostriedky určitým spôsobom. Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok PreussenElektra, už citovaný v bode 179 vyššie (EU:C:2001:160), skutočnosť, že štát uložil súkromným dodávateľom elektrickej energie povinnosť využívať ich vlastné prostriedky na nákup elektrickej energie vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie za stanovené minimálne ceny, neviedla Súdny dvor k záveru, že prostriedky týchto podnikov sa nachádzali pod verejnou kontrolou a predstavovali štátne prostriedky. Tak to bolo aj vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok UTECA, už citovaný v bode 194 vyššie (EU:C:2009:124), kde štát uložil prevádzkovateľom televízneho vysielania povinnosť vyhradiť určitú časť svojich prevádzkových príjmov na konkrétny účel (predbežné financovanie európskych kinematografických a televíznych filmov).

210 Tento žalobný dôvod treba posúdiť z hľadiska všetkých vyššie uvedených úvah. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že – ako uvádza Komisia – odpoveď na otázku, či príjmy z reklamy za roky 1995 a1996, ktoré boli prevedené zo spoločnosti TV2 Reklame do spoločnosti TV2 prostredníctvom fondu TV2, predstavujú „štátne prostriedky“ v zmysle citovanej judikatúry, je rozhodujúca na účely posúdenia tohto žalobného dôvodu.

211 Je nepochybné, že príjmy z reklamy, o ktoré ide v rámci tohto žalobného dôvodu, predstavujú finančnú protihodnotu, ktorú platili inzerenti za využívanie reklamného vysielacieho času spoločnosti TV2. Tieto príjmy preto pôvodne nepochádzali zo štátnych prostriedkov, ale zo súkromných prostriedkov inzerentov. Vzniká teda otázka, či možno konštatovať, že dánske orgány kontrolovali tieto prostriedky, ktoré pôvodne boli súkromné, ako to bolo v prípade prostriedkov, o ktoré išlo vo veciach, v ktorých boli vydané rozsudky spomenuté v bode 188 vyššie.

212 O taký prípad nejde. Na rozdiel od týchto posledných uvedených vecí v prejednávanom prípade nemožno hovoriť o prostriedkoch, ktoré ich vlastníci dobrovoľne dali k dispozícii štátu, ani o prostriedkoch, ktorých sa ich vlastníci vzdali a ktoré štát prevzal do svojej správy. Zásah dánskeho štátu v prejednávanom prípade konkrétne spočíval v určení podielu predmetných prostriedkov (príjmov z reklamy vybratých spoločnosťou TV2 Reklame), ktoré fond TV2 prevedie do spoločnosti TV2. Dánske orgány mali len možnosť prípadne rozhodnúť, že TV2 nedostane všetky tieto prostriedky, ale len časť z nich. Inak povedané, dánske orgány mali právomoc stanoviť maximálnu sumu týchto prostriedkov, ktorá sa prevedie do spoločnosti TV2. Na základe úvahy uvedenej v bode 209 vyššie pritom túto právomoc nemožno považovať za dostačujúcu na konštatovanie, že išlo o prostriedky nachádzajúce sa pod verejnou kontrolou.

213 Opatrenie posudzované v prejednávanej veci je totiž podobné tomu, o ktoré išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok PreussenElektra, už citovaný v bode 179 vyššie (EU:C:2001:160), s tým rozdielom, že v tejto poslednej uvedenej veci štát stanovil minimálne ceny za nákup elektrickej energie vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie, zatiaľ čo v prejednávanom prípade dánske orgány boli v podstate oprávnené stanoviť maximálnu sumu, ktorú mala TV2 Reklame vyplatiť spoločnosti TV2 za to, že TV2 poskytla reklamný vysielací čas zákazníkom spoločnosti TV2 Reklame.

214 Ak by TV2 Reklame na základe pokynu dánskych orgánov zadržala časť príjmov z reklamy a dala ich k dispozícii týmto orgánom, táto časť príjmov z reklamy by predstavovala prostriedky dánskeho štátu. Naproti tomu nie je opodstatnené domnievať sa, že zvyšná časť príjmov z reklamy, ktorú TV2 Reklame nezadržala, predstavuje štátne prostriedky.

215 Skutočnosť, že – ako sa uvádza v odôvodnení 81 napadnutého rozhodnutia – príjmy z reklamy, ktoré neboli zadržané, boli prevedené do fondu TV2, a nie priamo do spoločnosti TV2, a že neexistovala žiadna povinnosť každoročne prevádzať finančné prostriedky z fondu TV2 do spoločnosti TV2, neumožňuje dospieť k inému záveru.

216 Komisia nespochybnila tvrdenie Dánskeho kráľovstva spomenuté v odôvodnení 87 napadnutého rozhodnutia, že prostriedky fondu TV2 sa mohli používať len na pokrytie činností spoločnosti TV2, a preto napokon existovala zákonná povinnosť prevádzať príjmy z reklamy z fondu TV2 do spoločnosti TV2. Komisia v reakcii na toto tvrdenie v tom istom odôvodnení napadnutého rozhodnutia len uviedla, že „zo zákona neexistovala žiadna povinnosť previesť všetky príjmy z reklamy do TV2“. Dodala, že „bolo na ministrovi, aby prijal osobitné rozhodnutie o tom, či sa peniaze majú previesť na TV2 a, v kladnom prípade, v akom množstve“.

217 Ako pritom bolo uvedené vyššie, skutočnosť, že dánsky minister kultúry si mohol ponechať časť príjmov z reklamy, neznamená, že zvyšok, ktorý si neponechal, predstavoval štátne prostriedky, ani že prevod tohto zvyšku príjmov do fondu TV2 a napokon do spoločnosti TV2 predstavoval štátnu pomoc v prospech tejto spoločnosti.

218 Neexistencia zmluvných vzťahov medzi inzerentmi a spoločnosťou TV2 alebo jej vplyvu na reklamnú činnosť, spomenutá v odôvodnení 89 napadnutého rozhodnutia, tiež nie je relevantná. Ako bolo uvedené vyššie, v prejednávanom prípade nie je rozhodujúca existencia zmluvných vzťahov medzi spoločnosťou TV2 a inzerentmi, ale to, či sa príjmy z reklamy považujú za „štátne prostriedky“. Pritom už bolo vysvetlené, prečo tieto príjmy nemožno považovať za štátne prostriedky.

219 V každom prípade treba poukázať na to, že inzerenti, od ktorých pochádzali príjmy z reklamy, mali zmluvné vzťahy so spoločnosťou TV2 Reklame. TV2 bola na základe dánskych predpisov povinná dať reklamný vysielací čas k dispozícii spoločnosti TV2 Reklame, ktorá ho predávala inzerentom, ktorí boli jej zákazníkmi. Ako protihodnotu dostávala TV2 od spoločnosti TV2 Reklame časť jej príjmov z reklamy, ktorú stanovil dánsky minister kultúry, pričom táto časť mohla dosiahnuť 100 % uvedených príjmov. Ako už bolo viackrát uvedené, časť týchto príjmov, ktorá bola takto prevedená do spoločnosti TV2 prostredníctvom fondu TV2, nepochádzala zo štátnych prostriedkov, a preto nemohla predstavovať štátnu pomoc.

220 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že Komisia sa tým, že príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 považovala v napadnutom rozhodnutí za štátnu pomoc, dopustila nesprávneho právneho posúdenia. Tento žalobný dôvod je teda dôvodný. V dôsledku toho je potrebné vyhovieť štvrtému žalobnému dôvodu a zrušiť napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa v ňom konštatuje, že uvedené príjmy z reklamy, ktoré TV2 dostala prostredníctvom spoločnosti TV2 Reklame a fondu TV2, predstavujú štátnu pomoc.

O druhom žalobnom dôvode založenom na nesprávnej klasifikácii prostriedkov z koncesionárskych poplatkov poskytnutých spoločnosti TV2, ako aj oslobodenia od dane z príjmu právnických osôb, ktoré jej bolo poskytnuté, ako novej pomoci

221 V rámci svojho druhého žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keďže neklasifikovala systém financovania spoločnosti TV2 z koncesionárskych poplatkov ako existujúcu pomoc. Okrem toho tvrdí, že oslobodenie od dane z príjmu právnických osôb, ktoré jej bolo poskytnuté, sa tiež malo považovať za existujúcu pomoc.

222 V tejto súvislosti treba v prvom rade pripomenúť, že procesné právne normy, ktoré Zmluva o FEÚ stanovuje pre oblasť štátnej pomoci, sa líšia podľa toho, či ide o nové formy štátnej pomoci alebo o už existujúce formy štátnej pomoci. Poskytovanie už existujúcich foriem štátnej pomoci je upravené v článku 108 ods. 1 a 2 ZFEÚ, kým nové formy poskytovania pomoci štátom sú upravené v odseku 3 a v odseku 2 toho istého článku (rozsudok z 23. októbra 2002, Diputación Foral de Guipúzcoa a i./Komisia, T-269/99, T-271/99 a T-272/99, Zb., EU:T:2002:258, bod 1).

223 Čo sa týka existujúcej pomoci, článok 108 ods. 1 ZFEÚ priznáva Komisii právomoc priebežne ju skúmať v spolupráci s členskými štátmi. V rámci tohto skúmania Komisia navrhuje členským štátom príslušné opatrenia, ktoré si vyžaduje postupný rozvoj alebo fungovanie vnútorného trhu. Článok 108 ods. 2 ZFEÚ ďalej stanovuje, že ak Komisia po výzve, aby príslušné strany predložili pripomienky, zistí, že pomoc je nezlučiteľná s vnútorným trhom podľa článku 107 ZFEÚ, alebo ak zistí, že táto podpora sa zneužíva, rozhodne o tom, že príslušný štát túto pomoc v lehote stanovenej Komisiou zruší alebo upraví.

224 O nových formách pomoci musí byť Komisia v súlade s článkom 108 ods. 3 ZFEÚ upovedomená vopred a tieto formy pomoci nesmú byť poskytnuté predtým, než sa vo veci rozhodne s konečnou platnosťou. Na základe tohto ustanovenia Komisia bezodkladne začne konanie podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ, ak sa domnieva, že návrh pomoci nie je zlučiteľný s vnútorným trhom.

225 Z toho vyplýva, že ak Komisia uplatní na existujúcu pomoc postup upravený v článku 108 ods. 2 a 3, ktorý sa týka novej pomoci, jej rozhodnutie je v rozpore s týmto článkom a treba ho zrušiť.

226 Pokiaľ ide o vymedzenie pojmov „existujúca pomoc“ a „nová pomoc“, článok 1 nariadenia č. 659/1999 obsahuje tieto relevantné definície:

„a) ‚pomoc‘ bude znamenať akékoľvek opatrenie, ktoré spĺňa všetky kritéri[á] stanovené v článku [107 ods. 1 ZFEÚ];

b) ‚existujúca pomoc' bude znamenať:

i) … všetku pomoc, ktorá existovala pred nadobudnutím platnosti zmluvy v príslušných členských štátoch, to znamená programy pomoci a individuálnu pomoc, ktoré boli zavedené pred nadobudnutím platnosti a sú uplatniteľné aj po nadobudnutí platnosti zmluvy;

ii) autorizovanú pomoc, to znamená schémy pomoci a individuálnu pomoc, ktoré boli schválené Komisiou alebo Radou;

…

v) pomoc, ktorá sa považuje za existujúcu pomoc, pretože možno stanoviť, že v čase, keď nadobudla účinnosť, nepredstavovala pomoc a následne sa stala pomocou v dôsledku vývoja spoločného trhu a bez toho, aby ju členský štát upravoval. …;

c) ‚nová pomoc' bude znamenať všetku pomoc, to znamená schémy pomoci a individuálnu pomoc, ktorá nie je existujúcou pomocou vrátane úprav existujúcej pomoci;

d) ‚schéma pomoci' bude znamenať akýkoľvek akt, na základe ktorého bez potreby ďalších vykonávacích opatrení možno udeliť individuálnu pomoc podnikateľom, definovaným v rámci aktu všeobecným a abstraktným spôsobom a akéhokoľvek aktu na základe ktorého pomoc, ktorá nie je spojená so špecifickým projektom, sa môže poskytnúť jednému alebo viacerým podnikateľom na neurčité časové obdobie a/alebo v neurčitej sume;

e) ‚individuálna pomoc' bude znamenať pomoc, ktorá sa neposkytla na základe schémy pomoci a úradne oznamovanej pomoci na základe schémy pomoci [pomoc, ktorá sa neposkytla na základe schémy pomoci, a pomoc, ktorá sa poskytla na základe schémy pomoci, ale mala byť oznámená – *neoficiálny preklad*];

…"

– O prípustnosti

227 Pred preskúmaním tohto žalobného dôvodu z vecného hľadiska je potrebné posúdiť tvrdenie Komisie, ktoré v podstate smeruje k odmietnutiu tohto žalobného dôvodu, lebo je neprípustný.

228 Komisia poukazuje na judikatúru, podľa ktorej je v rámci zásady lojálnej spolupráce medzi členskými štátmi a inštitúciami, ktorá vyplýva z článku 4 ods. 3 ZEÚ, a tiež preto, aby sa konanie nespomaľovalo, úlohou členského štátu, ktorý usudzuje, že ide o existujúcu pomoc, aby čo najskôr od okamihu, keď sa naň Komisia obráti v súvislosti s týmito opatreniami, poskytol Komisii podklady odôvodňujúce takýto postoj (rozsudok z 10. mája 2005, Taliansko/Komisia, C-400/99, Zb., EU:C:2005:275, bod 55). Poukazuje tiež na ustálenú judikatúru, podľa ktorej je zákonnosť rozhodnutia v oblasti štátnej pomoci potrebné posudzovať v závislosti od informácií, ktoré mala Komisia k dispozícii v okamihu, keď toto rozhodnutie prijala (pozri rozsudok z 15. apríla 2008, Nuova Agricast, C-390/06, Zb., EU:C:2008:224, bod 54 a citovanú judikatúru), a tvrdí, že tento žalobný dôvod nemožno preskúmať z vecného hľadiska, keďže počas správneho konania Dánske kráľovstvo ani samotná žalobkyňa netvrdili, že financovanie žalobkyne z koncesionárskych poplatkov alebo jej oslobodenie od dane z príjmu právnických osôb predstavovali existujúcu pomoc.

229 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že podľa judikatúry z úvahy, že zákonnosť rozhodnutia v oblasti štátnej pomoci je potrebné posudzovať v závislosti od informácií, ktoré mala Komisia k dispozícii v okamihu, keď toto rozhodnutie prijala, vyplýva, že žalobca, ktorý sa zúčastnil zisťovacieho konania podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ, sa nemôže odvolávať na skutkové tvrdenia, ktoré neboli Komisii známe

a ktoré jej žalobca neoznámil v priebehu zisťovacieho konania. Podľa tejto judikatúry však nič nebráni dotknutej osobe v tom, aby vzniesla proti konečnému rozhodnutiu právny dôvod, ktorý nebol uplatnený v štádiu správneho konania (pozri rozsudok z 11. mája 2005, Saxonia Edelmetalle a ZEMAG/Komisia, T-111/01 a T-133/01, Zb., EU:T:2005:166, bod 68 a citovanú judikatúru).

230 Táto judikatúra teda rozlišuje skutkové tvrdenia, ktoré neboli Komisii známe v okamihu prijatia napadnutého rozhodnutia, a preto nemôžu byť uplatnené proti tomuto rozhodnutiu po prvýkrát až na Všeobecnom súde (pozri v tomto zmysle rozsudky Saxonia Edelmetalle a ZEMAG/Komisia, už citovaný v bode 229 vyššie, EU:T:2005:166, bod 70, a CBI/Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, EU:T:2012:584, bod 233), a právne dôvody. Táto posledná uvedená kategória zahŕňa najmä dôvody, ktoré sa zakladajú na informáciách, o ktorých Komisia v čase prijatia svojho rozhodnutia vedela. Tieto dôvody v dôsledku toho nemožno odmietnuť ako neprípustné (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. novembra 2006, Ter Lembeek/Komisia, T-217/02, Zb., EU:T:2006:361, body 93 až 101).

231 Z toho vyplýva, že vzhľadom na to, že žalobkyňa na podporu tohto žalobného dôvodu neuvádza len informácie, ktoré neboli Komisii známe v okamihu prijatia napadnutého rozhodnutia, tento žalobný dôvod nemožno bez ďalšieho odmietnuť ako neprípustný. Možno ho však preskúmať len v rozsahu, v akom sa zakladá na informáciách, o ktorých Komisia v čase prijatia napadnutého rozhodnutia vedela.

– O veci samej

232 Komisia uviedla dôvody, pre ktoré sa domnievala, že predmetné opatrenia predstavovali novú pomoc, v odôvodnení 154 napadnutého rozhodnutia, ktoré znie takto:

„Keďže TV2 začala vysielať v roku 1989, všetky opatrenia pre TV2 sa prijali po pristúpení Dánska do [Únie]. Tieto opatrenia vrátane koncesionárskych poplatkov predstavujú teda novú štátnu pomoc (a nie existujúcu pomoc v zmysle článku 108 ods. 1 ZFEÚ).“

233 V prvom rade, čo sa týka jej financovania z koncesionárskych poplatkov, žalobkyňa tvrdí, že ide o systém financovania, ktorý existoval pred pristúpením Dánskeho kráľovstva k Únii. Tento systém sa uplatňoval aj po pristúpení Dánskeho kráľovstva a po vytvorení spoločnosti TV2 bol upravený, aby mala táto spoločnosť nárok na rovnaké financovanie, aké sa poskytovalo spoločnosti DR. Toto rozšírenie však vôbec nespôsobilo zmenu povahy pomoci a v dôsledku neho tento systém nebol zmenený takým spôsobom, že by to mohlo ovplyvniť posúdenie zlučiteľnosti predmetnej pomoci. Ide o pomoc, ktorá bola poskytnutá podniku rovnakého druhu, teda verejnoprávnemu televíznemu vysielateľovi. TV2 totiž plní rovnaké záväzky služby vo verejnom záujme ako DR, teda podnik, ktorý bol pôvodne jediným príjemcom pomoci. Skutočnosť, že TV2 bola založená ako samostatný podnik, a nie ako nová stanica v rámci spoločnosti DR, ani skutočnosť, že pomoc pochádzajúca z koncesionárskych poplatkov jej bola poskytovaná prostredníctvom fondu TV2, pričom to nebol jediný zdroj jej financovania, nemôžu viesť k inému záveru.

234 Žalobkyňa na podporu svojej argumentácie uvádza viaceré rozhodnutia Komisie týkajúce sa financovania verejnoprávneho vysielania v iných členských štátoch. Poukazuje najmä na rozhodnutie K(2005) 1166 v konečnom znení z 20. apríla 2005, Francúzsko – Koncesionárske poplatky (pomoc E 10/2005) (Ú. v. EÚ C 240, s. 20), ktorým Komisia určila, že pomoc, ktorú Francúzska republika poskytla spoločnosti France Télévision, predstavovala existujúcu pomoc v zmysle článku 1 písm. b) nariadenia č. 659/1999. Podľa žalobkyne napriek mnohým zmenám totožnosti a počtu subjektov, ktoré mali prospech z francúzskeho systému koncesionárskych poplatkov, Komisia konštatovala, že tieto poplatky vždy podporovali verejnoprávne vysielanie, a preto sa povaha predmetného opatrenia, jeho cieľ, právny základ, účel, ako aj zdroj jeho financovania nezmenili. Všetky ostatné rozhodnutia, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa, podľa nej obsahujú podobné závery.

235 Žalobkyni nie je jasné, v akom zmysle sa jej situácia odlišuje od situácie posudzovanej v ostatných rozhodnutiach Komisie, na ktoré sa odvoláva. Domnieva sa, že podľa praxe Komisie rozšírenie existujúceho systému financovania na podnik rovnakého druhu ako podniky, ktoré mali z tohto systému prospech pred pristúpením dotknutého členského štátu k Únii, nie je relevantnou zmenou, ktorá by mohla v jej prípade odôvodniť iný záver, než k akému Komisia dospela v týchto ostatných rozhodnutiach. Podľa jej názoru z toho vyplýva, že napadnuté rozhodnutie treba zrušiť v rozsahu, v akom sa v ňom konštatuje, že jej financovanie prostredníctvom príjmov z koncesionárskych poplatkov predstavuje novú pomoc.

236 V tomto smere treba poukázať na to, že zo samotných definícií pojmov „existujúca pomoc“ a „nová pomoc“ spomenutých v bode 226 vyššie vyplýva, že ak je pomoc poskytnutá novému príjemcovi, ktorý je odlišný od príjemcov existujúcej pomoci, v prípade tohto nového príjemcu môže ísť len o novú pomoc.

237 V tejto súvislosti je potrebné rozlíšiť jednak schémy pomoci a jednak individuálnu pomoc. Argumentácia žalobkyne nezohľadňuje toto rozlíšenie.

238 Schéma pomoci môže spočívať v akte, ktorý – bez toho, aby boli potrebné ďalšie vykonávacie opatrenia – všeobecným a abstraktným spôsobom vymedzuje podniky, ktorým možno udeliť pomoc. Nemožno teda vylúčiť, že zo schémy pomoci, ktorá predstavuje existujúcu pomoc, môžu mať prospech aj podniky, ktoré pri vytvorení tejto schémy neexistovali, ale ktoré by v prípade, ak by existovali, spĺňali kritériá na poskytnutie predmetnej pomoci. V takom prípade platí, že pokiaľ sa taká schéma pomoci neskôr zmení, k jej zmene na novú schému pomoci dôjde len vtedy, ak zmena ovplyvní samotnú podstatu pôvodnej schémy pomoci. Naproti tomu, keď je nový prvok jasne oddeliteľný od pôvodnej schémy pomoci, nemožno hovoriť o takej podstatnej zmene, a v tomto prípade predstavuje len nový prvok novú pomoc poskytnutú príjemcom, ktorí by bez tejto zmeny nemohli získať predmetnú pomoc (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. apríla 2002, Government of Gibraltar/Komisia, T-195/01 a T-207/01, Zb., EU:T:2002:111, body 109 až 116).

239 Tieto úvahy nemožno uplatniť na existujúcu individuálnu pomoc. Z definície tejto pomoci vyplýva, že z nej majú prospech len určité podniky. V prípade, ak sa neskôr poskytne pomoc inému podniku, ktorý je odlišný od podniku, ktorý poberal existujúcu pomoc, v prípade tohto iného podniku ide nevyhnutne o novú pomoc, a to aj vtedy, ak by predmetná pomoc z hľadiska svojej povahy alebo svojho obsahu bola totožná s existujúcou pomocou.

240 Z toho vyplýva, že v prejednávanom prípade treba určiť, či ustanovenia týkajúce sa koncesionárskych poplatkov v znení platnom v okamihu pristúpenia Dánskeho kráľovstva k Únii predstavovali schému pomoci, alebo sa týkali individuálnej pomoci.

241 Žalobkyňa pritom nepoukázala na nijakú informáciu, ktorú mala Komisia k dispozícii v čase, keď prijala napadnuté rozhodnutie, a ktorá by nasvedčovala tomu, že išlo o prvý z dvoch prípadov uvedených v bode 240 vyššie.

242 Žalobkyňa sa totiž len odvolala na znenie listu Komisie z 21. januára 2003, ktorým Komisia oznámila Dánskemu kráľovstvu svoje rozhodnutie začať konanie upravené v článku 108 ods. 2 ZFEÚ v súvislosti s predmetnými opatreniami a ktorý bol v autentickom jazyku (dánčine) uverejnený v *Úradnom vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ C 59, 2003, s. 2). V odôvodnení 86 tohto listu je spomenutý prvý Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, ktorý pochádza z roku 1920. Ako sa pritom uvádza v tom istom odôvodnení a ako žalobkyňa navyše sama uznáva, jediným cieľom koncesionárskych poplatkov zavedených týmto zákonom bolo financovať spoločnosť DR. Treba teda konštatovať, že ustanovenia týkajúce sa koncesionárskych poplatkov v znení platnom v okamihu pristúpenia Dánskeho kráľovstva k Únii nezavádzali schému pomoci, ale individuálnu pomoc v prospech spoločnosti DR.

243 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že podľa ustálenej judikatúry v oblasti práva hospodárskej súťaže, a to aj na účely uplatňovania článku 107 ods. 1 ZFEÚ, pojem „podnik“ zahŕňa každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť nezávisle od právneho postavenia tohto subjektu a spôsobu jeho financovania (pozri rozsudok z 10. januára 2006, Cassa di Risparmio di Firenze a i., C-222/04, Zb., EU:C:2006:8, bod 107 a citovanú judikatúru; rozsudok z 12. septembra 2013, Nemecko/Komisia, T-347/09, EU:T:2013:418, bod 48).

244 Z tejto judikatúry vyplýva, že pri určovaní príjemcu existujúcej pomoci treba vziať do úvahy hospodársku jednotku, ktorá bola príjemcom tejto pomoci, bez ohľadu na prípadnú zmenu jej právneho postavenia. V dôsledku toho možno za existujúcu pomoc považovať aj individuálnu pomoc, aj keby bola poskytnutá právnemu subjektu zriadenému po zavedení pomoci a pristúpení dotknutého členského štátu k Únii, pokiaľ sa preukáže, že predmetný právny subjekt v okamihu zavedenia pomoci síce ako taký neexistoval, ale v tom čase bol súčasťou podniku, teda hospodárskej jednotky, ktorej bola poskytnutá existujúca pomoc.

245 Z týchto úvah vyplýva, že v prejednávanom prípade z pohľadu Komisie nebolo rozhodujúce určiť, či TV2 bola založená ako právnická osoba po zavedení koncesionárskych poplatkov (účastníci konania sa zhodujú na tom, že je to tak), ale či TV2 bola novým podnikom, ktorý bol úplne nezávislý od spoločnosti DR, alebo či naopak išlo len o časť hospodárskej jednotky tvorenej spoločnosťou DR, ktorá bola od tejto spoločnosti oddelená. V tomto druhom prípade by bolo možné konštatovať, že pomoc, ktorú predstavovali koncesionárske poplatky, bola vo vzťahu k spoločnosti TV2 existujúcou pomocou.

246 Treba však poznamenať, že žalobkyňa nepoukázala na nijakú informáciu, ktorú Komisia mala k dispozícii v čase, keď prijala napadnuté rozhodnutie, a na základe ktorej by mala dospieť k takému záveru. Žalobkyňa naopak vo svojich písomnostiach sama tvrdí, že „TV2 bola založená ako samostatný podnik“ a že „bola vytvorená s cieľom posilniť pluralitu médií v dánskom jazykovom regióne“.

247 Komisii teda nemožno vytýkať nijaké nesprávne posúdenie na základe toho, že vzhľadom na informácie, ktoré mala k dispozícii v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, dospela k záveru, že TV2 bola nielen právnym subjektom zriadeným po pristúpení Dánskeho kráľovstva k Únii, ale tiež novým podnikom založeným po tomto pristúpení. V tomto zmysle totiž treba chápať konštatovanie, že „TV2 začala vysielať v roku 1989“, uvedené v odôvodnení 154 napadnutého rozhodnutia. V súlade s úvahou uvedenou v bode 239 vyššie pritom z tejto skutočnosti nevyhnutne vyplýval záver, že pomoc, ktorá bola poskytnutá žalobkyni z koncesionárskych poplatkov, nebola existujúcou pomocou, ale novou pomocou.

248 Táto skutočnosť navyše umožňuje odlíšiť prejednávaný prípad od prípadu, o ktorý išlo v rozhodnutí Komisie, na ktoré poukazuje žalobkyňa (pozri bod 234 vyššie). Z odôvodnenia 33 tohto rozhodnutia totiž vyplýva, že hoci došlo k zmene právnej subjektivity subjektov, ktoré boli príjemcami pomoci posudzovanej v tejto veci, tieto subjekty vznikli „rozdelením“ pôvodného príjemcu existujúcej pomoci. Inak povedané, na rozdiel od prejednávanej veci bol v uvedenej veci príjemca predmetnej pomoci súčasťou hospodárskej jednotky, ktorá poberala pôvodnú pomoc.

249 V každom prípade sa rozhodovacia prax Komisie týkajúca sa iných vecí nemôže dotknúť platnosti napadnutého rozhodnutia, ktorá sa môže posúdiť iba z hľadiska objektívnych pravidiel Zmluvy o FEÚ (rozsudok z 20. mája 2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, Zb., EU:C:2010:291, bod 21).

250 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že tento žalobný dôvod treba v rozsahu, v akom sa týka klasifikácie prostriedkov z koncesionárskych poplatkov poskytnutých spoločnosti TV2 ako novej pomoci, zamietnuť ako nedôvodný.

251 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že oslobodenie od dane z príjmu právnických osôb, ktoré bolo v napadnutom rozhodnutí tiež klasifikované ako štátna pomoc, treba považovať za existujúcu pomoc.

252 Podľa žalobkyne § 3 ods. 1 bod 1 Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber (zákon o dani z príjmu akciových spoločností) v znení platnom v čase pristúpenia Dánskeho kráľovstva k Únii stanovoval, že pre štát a jeho inštitúcie platí oslobodenie od dane. Toto oslobodenie sa vzťahovalo aj na spoločnosť DR, ktorá bola oslobodená od dane od svojho založenia. Žalobkyňa tvrdí, že pri založení spoločnosti TV2 sa považovalo za vhodné zaobchádzať s touto spoločnosťou rovnako a že bola zaradená do zoznamu verejnoprávnych inštitúcií, ktoré sú oslobodené od dane z príjmu právnických osôb. Žalobkyňa sa v tejto súvislosti odvoláva na návrh zákona č. 145 zo 14. januára 1987, ktorým sa mení a dopĺňa Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber. Z dôvodovej správy k tomuto návrhu vyplýva, že jeho cieľom bolo zabezpečiť, aby mala TV2 z daňového hľadiska rovnaké postavenie ako DR.

253 Žalobkyňa teda tvrdí, že spoločnosti TV2 nebola poskytnutá osobitná výhoda, ktorú pred pristúpením Dánskeho kráľovstva k Únii iné porovnateľné podniky nemali. TV2 bola posudzovaná jednoducho v súlade s ustálenou praxou s cieľom zabezpečiť rovnaké zaobchádzanie s touto spoločnosťou. Oslobodenie od dane, ktoré bolo poskytnuté spoločnosti TV2, sa teda má považovať za existujúcu pomoc.

254 Vzhľadom na túto argumentáciu treba poukázať na to, že z úvah a z judikatúry, ktoré sú spomenuté v bode 238 vyššie, vyplýva, že pomoc poskytnutá v rámci schémy pomoci sa nemôže považovať za existujúcu pomoc v prípade príjemcu, ktorý by bez zmeny predmetnej schémy pomoci nemal nárok na túto pomoc. Len v súvislosti s podnikmi, ktoré by mohli poberať pomoc podľa predmetnej schémy pomoci pred akoukoľvek zmenou, vzniká otázka, či má prípadná zmena vplyv na samotnú podstatu pôvodnej schémy pomoci, pričom v takom prípade sa táto schéma pomoci zmení na novú schému pomoci, alebo či táto zmena spočíva v novom prvku, ktorý je jasne oddeliteľný od pôvodnej schémy pomoci, pričom v takom prípade predstavuje novú pomoc len tento nový prvok.

255 V prejednávanom prípade je síce pravda, že ustanovenie, ktoré všeobecným a abstraktným spôsobom stanovuje oslobodenie štátnych subjektov od dane, by podľa článku 1 písm. d) nariadenia č. 659/1999 mohlo predstavovať schému pomoci. Z argumentácie žalobkyne ani z listín založených v spise však nevyplýva, že Komisia v čase prijatia napadnutého rozhodnutia vedela o takom ustanovení dánskeho práva, ktoré nadobudlo účinnosť pred pristúpením tohto členského štátu k Únii a ktoré by sa mohlo uplatniť aj na spoločnosť TV2.

256 Naopak žalobkyňa sama tvrdí (pozri bod 252 vyššie), že pri založení spoločnosti TV2 sa „považovalo za vhodné zaobchádzať s touto spoločnosťou [v daňovej oblasti] rovnako“, ako sa predtým zaobchádzalo so spoločnosťou DR. Žalobkyňa navyše poukazuje na to, že v roku 1987 došlo k zmene relevantných dánskych predpisov, v dôsledku ktorej bola zaradená do zoznamu verejnoprávnych inštitúcií, ktoré sú oslobodené od dane z príjmu právnických osôb. Na základe úvah uvedených v bode 254 vyššie pritom tieto tvrdenia vôbec nepreukazujú, že oslobodenie od dane z príjmu právnických osôb poskytnuté žalobkyni predstavovalo existujúcu pomoc, ale skôr potvrdzujú, že išlo o novú pomoc, keďže žalobkyňa získala toto oslobodenie až na základe ustanovenia právneho predpisu prijatého po pristúpení Dánskeho kráľovstva k Únii.

257 Žalobkyňa vo svojej replike uviedla, že „od okamihu svojho založenia sa na ňu vzťahovalo oslobodenie [od dane] pre štát a jeho inštitúcie“ a že z tohto dôvodu bolo „zbytočné stanoviť [jej] výslovné oslobodenie“. Neskoršia zmena relevantného zákona v roku 1987 „len objasnila skutočnosť, že DR a TV2 sa z daňového hľadiska nachádzali v rovnakej situácii“.

258 Odhliadnuc od toho, že sa zdá, že tieto tvrdenia sčasti odporujú tvrdeniam uvedeným v žalobe, treba konštatovať, že žalobkyňa neuviedla, že Komisia mala v čase napadnutého rozhodnutia k dispozícii informácie, na základe ktorých mala dospieť k záveru, že oslobodenie od dane z príjmu právnických osôb poskytnuté spoločnosti TV2 predstavovalo len uplatnenie existujúcej schémy pomoci. Naopak žalobkyňa uznáva, že „TV2 informovala Komisiu o existencii oslobodenia od dane z príjmu právnických osôb pre dánsky štát a jeho inštitúcie po prvý raz v žalobe“. Pokiaľ neexistovali také

informácie, vzhľadom na to, že toto oslobodenie bolo po prvý raz výslovne stanovené v zákone prijatom v roku 1987, nemožno Komisii vytýkať nesprávne posúdenie na základe toho, že toto oslobodenie považovala za novú pomoc.

259 Pre úplnosť treba uviesť, že dôkaz, ktorý žalobkyňa uvádza v konaní na Všeobecnom súde na podporu svojho tvrdenia zhrnutého v bode 257 vyššie (pričom tento dôkaz navyše počas správneho konania nebol predložený Komisii), podľa všetkého nepotvrdzuje tvrdenie, že zákon prijatý v roku 1987 s cieľom priznať žalobkyni oslobodenie od dane len potvrdil jestvujúci právny stav. Pokiaľ ide o právny stav pred prijatím navrhovanej novely, v odôvodnení návrhu zákona spomenutého v bode 252 vyššie sa totiž v súvislosti s daňovým postavením spoločnosti TV2 a fondu TV2 uvádza: „Akýkoľvek príjem z podnikateľskej činnosti však podlieha dani“. Zdá sa teda, že tvorcovia navrhovanej novely sa domnievali, že bez tejto novely by príjmy spoločnosti TV2 z „podnikateľskej činnosti“ podliehali dani. Inak povedané, tento výňatok svedčí o tom, že nešlo o výslovné potvrdenie právneho stavu, ktorý už jestvoval, ale o zavedenie oslobodenia od dane v prospech žalobkyne, ktoré sa na ňu predtým nevzťahovalo.

260 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že druhý žalobný dôvod nie je dôvodný ani v rozsahu, v akom sa týka klasifikácie oslobodenia žalobkyne od dane z príjmu právnických osôb ako novej pomoci.

261 V dôsledku toho treba zamietnuť druhý žalobný dôvod ako celok.

262 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že je potrebné zrušiť napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom Komisia konštatovala, že príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 vyplatené spoločnosti TV2 prostredníctvom fondu TV2 predstavovali štátnu pomoc, a v zostávajúcej časti zamietnuť žalobu.

O trovách

263 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Odsek 3 tohto článku stanovuje, že ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša vlastné trovy konania. Ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Všeobecný súd môže rozhodnúť, že účastník konania znáša vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka.

264 V prejednávanom prípade tak žalobkyňa, ako aj Komisia mali úspech len v časti predmetu konania, keďže Všeobecný súd čiastočne zrušil napadnuté rozhodnutie a v zostávajúcej časti žalobu zamietol. Keďže žalobkyňa nenavrhla zaviazať Komisiu na náhradu trov konania, zatiaľ čo Komisia navrhla zaviazať žalobkyňu na náhradu trov konania, je opodstatnené rozhodnúť, že žalobkyňa znáša všetky vlastné trovy konania a je povinná nahradiť tri štvrtiny trov konania Komisie. Komisia znáša jednu štvrtinu vlastných trov konania.

265 Podľa článku 138 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré do konania vstúpili ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania. Dánske kráľovstvo teda znáša vlastné trovy konania. Okrem toho, keďže Viasat formálne nenavrhla zaviazať žalobkyňu na náhradu trov vedľajšieho účastníka, je opodstatnené rozhodnúť, že znáša vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Komisie 2011/839/EÚ z 20. apríla 2011 o opatreniach Dánska (C 2/03) v prospech TV2/Danmark sa zrušuje v rozsahu, v akom Komisia konštatovala, že príjmy z reklamy za roky 1995 a 1996 vyplatené spoločnosti TV2/Danmark prostredníctvom fondu TV2 predstavovali štátnu pomoc.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **TV2/Danmark A/S znáša vlastné trovy konania a je povinná nahradiť tri štvrtiny trov konania Európskej komisie.**

4. **Komisia znáša jednu štvrtinu svojich trov konania.**

5. **Dánske kráľovstvo a Viasat Broadcasting UK Ltd znášajú vlastné trovy konania.**

Gratsias Forwood Wetter

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 24. septembra 2015.

Podpisy